

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akşam

— İçkili yerlerden vergi alınacak —

Demirel — «Bu akşaaaam bütün meyhaaneelerini dolaştım İstanbulluun!..»

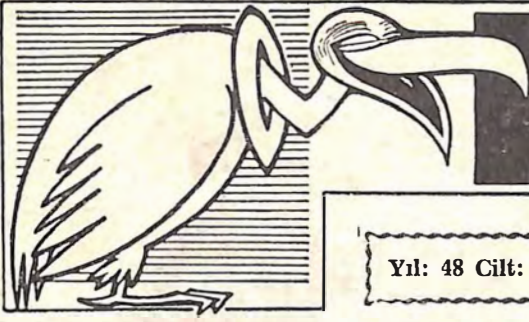
YAVRUNUZUN İLERİYE GÜVENLE BAKABİLMESİ

şimdiden yapacağınız tasarruflarla
mümkündür.

AKBANK

(Ak. : 108)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 30 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 15 Temmuz 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Vatanseverlik kolay değil...

ESKİDEN vatansever derlerdi, şimdi yurtsever diyorlar. Yurtseverlik kolay değil, vatanseverlik oldukça zor. Galiba bu konuda en güzel özetlemeyi Orhan Veli yazmıştı:

«Neler yapmadık bu vatan için..
Kimimiz nutuk söyledik..
Kimimiz öldük..»

Gerçekten de bizde yurtseverlik, en çok sevdiğimiz bir boyunbağı gibidir. Arada sırada çıkarıp takmayı pek severiz onu... Herkesin gardrobunda sevdiği bir kaç şey bulunur. İnsan bazen bir gömleği pek yakıştırır kendisine... Bazen bir elbisesi ne çok önem verir. Önemli günlerde bunları giymeye özenir. Diyelim ki bir kadınla buluşmaya gideceksiniz, kendinize pek yakıştığını sandığınız bir eşarbi boynunuza sarıp, şöyle bir aynaya bakmak, içinizi rahatlatır.

Vatanseverlik de böyledir: Çoğumuz gardroptaki sevdiğimiz şeyler gibi saklarız onu.. sırası gelince takmak veya giymek için...

Hepimiz hiç kuşkusuz yurtseveriz. Sırası gelince bizden vatanseveri bulunmaz. Ama nedense günlük yaşamınızda unuttururiz bunu... Yurtsever olduğumuz tartışma götürmez ama, Avrupa'ya geziye giderken gümrükten habersiz bir kaç yüz dolar dışarı çıkarırsak ne olur canım! Gurbet ellerde biraz keyfedeceğiz işte.. hepimiz doğrusu pek yurtseverizdir.. ne var ki devletimize elimizden geldiğince kazık atmakta bir sakınca görmeyiz. Hafiften hafiften vergi kaçırmaktan tutunuz da devletin resmi arabasını günlük işlerde kullanmaktan, parklarda ağaçlara zarar vermeye kadar yurtseverliğimizi göstermek için fırsatı kaçırmayız.

Bütün bunları yaptıktan sonra da Namık Kemal'den şiirler okuyarak vatanseverlik duygularımızı tatmin etmek bizim için paha biçilmez bir keyif ve bir küçük mutluluktur.

Hele politika işlerinde vatanseverliğimize diyecek yoktur. Vatanın ruhuna cenaze duası okumak için sanki görev verilmiştir bize... Birbirimizle didişiriz.. yurtseverlik için.. biribirimizin boğazına sarılırız.. yurtseverlik için.. kürsülerde nutuk

KEMER POLİTİKASI!

söyleriz parlak.. yurtseverlik için.. şimdi mebus maaşlarını 10.000 liraya çıkarıyoruz.. yurtseverlik için...

Biribirimize küçük küçük kazıklar atmaya bayılırız, dairede işleri sermek, sonra da:

— Amaaaan canım, şu ölümlü dünyada bir ben mi kaldım.. demek, elbette yurdumuzu pek sevdiğimiz içindir.

Geçenlerde bir küçük vatanseverlik haberi okuduk gazetelerde... Fethiye'nin Uzunyurt köyüne Cumhuriyet kurulu beri hiç kaymakam uğramamış. Demek ki 1923'ten beri tam 47 yıl.. Uzunyurt köyü üç mahallede yaşayan 1800 nüfuslu bir yer.. köylüler ilçe merkezine dık bir patikadan 6 saatte gidip geliyorlar. Yol yok... Yol olmayınca da yaya gitmek gerek Uzunyurt köyüne... Cumhuriyet kurulalıdan bu yana Fethiye'ye nice kaymakam gelip gitmiş, hiç kuşkusuz hepsi de yurtsever kişiler idi bu kaymakamların... Ama hiçbir altı saatlik yaya yol zahmetini göze alıp da:

— Yahu, beni devlet şu ilçeye kay-

makam olarak yolladı, bir gideyim, sorumu bana verilen şu köyü göreyim.. diye düşünmemiş.

İlk defadır ki 1970 yılında Fethiye Kaymakamı zahmete girip:

— Ben, Uzunyurt köyünü göreceğim.. demiş.

Eğri büğrü taşlı patikadan yaya yürüyerek yola çıkmış.

Köylüler yarı yolda karşılamışlar Kaymakamı.. ellerinde bir çiçek ve bir de levha:

«Cumhuriyet kurulalıdan beri köyümüze ilk gelen kaymakamımız olarak sizi köyümüz adına saygıyla selâmlarız. Hoş geldiniz.»

Demek ki yurtseverlik bazen büyük edebiyata sığmayacak küçük şeylerde görülür.

— Ben vatanım için canımı feda ederim.. diye nutuk atmaya gerek yok.

Altı saatlik patikada yürüyüp, biraz terleyerek görevini yerine getirebilecek kadar yurtsever misin?

Başmüstüne.

Yurt için sırasında ölümü de göze almak görevdir belki.. ama ölüm-

den önce, küçük küçük görevleri yerine getirebilmek, günde sekiz saat çalışmak, yasaları titizlikle uygulamak, başkasının hakkına el uzatmamak, yurdun zenginliklerini kör nefis için harcamamak...

Sözgelisi ormanlara ağaçlara zarar vermemek...

Vatanseverlik işte böylesine basittir, sadedir bazen..

Ama bizim:

— Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak.. diye marş söylerken gözlerimiz dolu dolu olur da, basit ve sade işlere gelince yan çizeriz.

Vatanseverlikte de artık Şark kurnazlığından sıyrılmak, kurtulmak gerek.

Siz, ağız köpürerek vatanseverlik nutku atıp, yurtseverlik dersi veren kişinin, memleketin yeraltı ve yerüstü servetlerini yabancılara peşkeş çekip aradan komisyon aldığını görürseniz:

— Bu ne pehriz, bu ne lâhana turşusu demez misiniz?

AKBABA

Esnaflar «vergi» var diye her şeye zam yapıyor. — Gazeteler —

DÜELLO!

Ne eğlendik ne eğlendik!

MUZAFFER İZGÜ

KOLUĞUNDAN yakaladı:
— Haydi yahu, dedi, felekten bir gün çalım söyle!
— Şey, benim işim, dedim...
— Yoo, diye bağırda, dünyada bırakmam... Biliyor musun, öyle sevinçliyim öyle sevinçliyim ki bugün?
— Çok memnun oldum.
— Yok kardeşim vallahi, inan ki içimden geliyor, şöyle neşelenmek, doyaya neşelenmek...
Kolkola girdik. Oturduk gazinonun birine, birer kahve söyledik. Geleni geçeni seyrettik.
— Yok, dedi arkadaşım, böyle eğlenilmez. Haydi kalk gidelim, bir film oynuyor ki Ünal'da, film yanı...
Tekrar:
— Aman, dedim, benim biraz işim...
— Yoo, dedi katiyyen olmaz. Bırakmam namussuzum. Canım kardeşim, içimden gelmiş bi kez, eğleneceğiz yahu!
Kalktık, dediği yazlık sinemaya gittik. Millet kuyrukta.
— Dur, dedi, ben şimdi çaresine bakarım.
Kayboldu, bir dakika sonra çıktı geldi:
— Haydi, dedi.

Girdik içeriye. Biraz sonra film başladı, Türk filmi. Bir acıklı, bir acıklı ki film. Filmin kahramanı bir kızı seviyor, kız da zengin ama oğlanı o da seviyor. Fakat bir gün oğlan koşarken ağaç kütüğüne çarpınca gözleri kör oluyor. Ve artık kızı hiç aramıyor. Çünkü, gözleri kör olmuştur. Ne yapsın oğlan, keman çalmasını öğreniyor, yanına da darbuka çalan küçük bir çocuk buluyor. Sesi de güzel oğlanın. Biri keman, biri darbuka, sokak sokak, hem çalıp hem de dileniyorlar. Kız'ısa, oğlan kendisini aramadı diye verem oluyor. Sonra, oğlan da yalınayak başkacak gezdiği için o da verem oluyor. Bu arada kızın babası iflâsla beraber intihar ediyor. Kız sanatoryuma yatıyor, oğlan da yatıyor. Bir gün kız karyoladan kalkarken kafasını karyolanın demirine çarpıp gözleri kör oluyor. İki kör, bir gün sanatoryumun bahçesinde karşılaşıyorlar. Ama artık hastalığın son devresindeler. Seslerinden tanıyorlar birbirlerini. Ama artık her şey boş. Orada şarkı da var, «Ama artık her şey boş» diye.

Bizim arkadaş, daha oğlan kör olup, dilenmeye başlar başlamaz kopçaları koyuverdi. Önce yavaştan bir

iki iç çekti, ardından tane tane dökmeye başladı. Hem hıçkırıyor, hem de ara sıra bana:
— Ne güzel eğleniyoruz değil mi? diyordu.

— Yaa, çok çok, diyordum.
— İşte ben bayılırım böyle filmere, film dedin mi böyle olmalı arkadaşım. Şey, sen de ağlasana yahu!
— Şimdilik ağlayasım yok da...
— İyi iyi, iştahını kızın da oğlanın da verem olmasına sakla, orada ister istemez ağlarsın...

Şöyle, yanıma yöreme baktım, bir sinema millet helâk olup gider. On yaşındakilerden tutun, yetmiş yaşındakilere dek hapsi ağıyor. Hele kocakarılar:

— Vah evlâdım vah, vah kızım vah! deyip dizlerine vura vura ağlıyorlar. Arada bir, bir de yanık şarkı ineltmiyor mu sinemayı, Allah Allah, dersiniz sinema değil cenaze evi. Bizim arkadaşta bakıyorum, nerdeyse katılacak. Bana ikide bir:

— Biraz ağla, eğlen yahu! diyor.
Baktım, yanımdaki kocakarı da hem ağlayıp, hem de bana ters ters bakıyor, başladım ben de ufaktan ufaktan hıçkırmaya. Arkadaşım, benim ağladığımı görünce, maşallah daha çok iştahlandı, kapıp koyuverdi kendisini:

— Ah ulan be, ah ulan kahpe felek be! deyip deyip mendilini sıkıyor.
Filmin sonuna doğru, o, oğlanla kızın kör olarak birbirlerini seslerinden tanımaları yok mu, aman Allahım, canlar mı dayanır artık, döküyoruz ha döküyoruz gözyaşlarını... Bittik, helâk olduk, çıktık sinemadan. Sinemanın önü, ana baba günü. Bizim gözlerimizi kızıl kızıl şişmiş görenler:

— Yahu demek film bu denli güzel ha? diyorlar.

— Güzel de söz mü? diyor bizim arkadaş, bir şaheser, bir hârika!... Baksana gözlerimize!...

Yürümeye başladık.
— Yok, dedi arkadaşım, canım iyice eğlenmek istiyor vallahi. Bu yetmedi bana, şuradan bi şişe alalım, gidelim bizim eve, evde kimsecikler yok, sonra plâklar da var, hem çalarız, hem eğleniriz...

— Yahu benim, şey, işim...
— Dünyada bırakmam canım, bu-

Altınbaş rakısından sonra Altınbaş çayı çıkıyor. — Gazeteler —

gün benim neşeli gündüm...

Aldı oradan bir büyük şişe rakı, biraz salatalık, biraz beyaz peynir, domates, şu bu, evin yolunu tuttuk...

— Evin gibi ha, dedi, istediğin gibi eğlen!...

Rakıyı içmeye başladık.

— Dur, dedi, ben bi plâk koyayım pikaba!

Koydu bir plâk. Kadın ağlıyor, erkek söylüyor:

«Ölmek istiyorum, ölmek istiyorum...»

— Nasıl? dedi.

— Çok güzel, dedim.

Plâğı tekrar etti. Ve başladı ağlamaya... Hem ağlıyor, hem de hıçkırarak hıçkırıyor... Plâk bitti, gözlerinin yaşını silerek:

— Dur, bak bi plâk koyayım da gör, dedi.

Burnunu çeke çeke pikabın başına gitti, en üstteki plâğı alarak:

— «Yıllarca ağladım», dedi. Ama dur, istersen önce şu şeyi koyalım, «Aman doktor kurtar beni».

Koydu plâğı. Yine bir ağıt sesli hıçkırarak kadın, hem okuyor, hem yalvarıyor, hem de ağlıyor... Ara sıra bir coşması yok mu, yürekler dayanmaz. Eee, bizim arkadaş durur mu, başladı kadından daha hızlı ağlamaya...

Beşinci bardak, başladım ben de hıçkırmaya... Arkadaşım:

— Ne güzel bir gün değil mi? dedi.

— Öyle, dedim.

— Dur bak, hele şu elimdeki plâ-

ğı bi koyayım, nasıl ağlayacağız?

Koydu plâğı... «Ağlamakla geçti

ömrüm, kurtar beni Yârab».

Başladık, ikimiz de şarkıya tempo tutarak hem ağlamaya, hem de:

— Kurtar bizi Yârab! demeye...

— Hele şu, hele şu, dedi. Bu kez

başka bir plâk koydu:

«Ağlamakmış benim muradım».

Başladık bu kez:

— Ağlamakmış bizim muradımız!

diye tepine tepine ağlamaya.

O bitti, «Ağlayan gözlerime bir

bak» plâğını koydu. Rakıyı içiyoruz,

peyniri yiyoruz, sigarayı yakıyoruz,

ağlıyoruz ha ağlıyoruz...

— Vicdanına söyle, ne güzel eğleniyoruz değil mi? diyor arkadaşım.

Bende cevap verecek hal mi var?

Hıçkırarak başımı sallıyorum.

Gece saat kaçtı bilmiyorum, eve

gitmek için ayağa kalktım. Kalk-

tım ama, hâlâ ağlıyorum... Yola düş-

tüm, yine ağlıyorum... Bekçi:

— Arvadin mı öldü? diye soruyor...

Cevap veremem ki... Ağlıyorum...

Eve geldim, karım kapıyı açtı, ağlı-

yorum... Bir taraftan da:

— Aman ne güzel eğlendim, ne

güzel eğlendim, diyorum...

Karım:

— Bir şey mi oldu? diyor...

Sadece ağlıyorum... Ka-

rım başlıyor ağlamaya...

Çocuklar uyanıyorlar, baş-

lıyorlar ağlamaya...

Bir kaç gün sonra arka-

daşımı görüyorum:

— Ne güzel eğlendik o

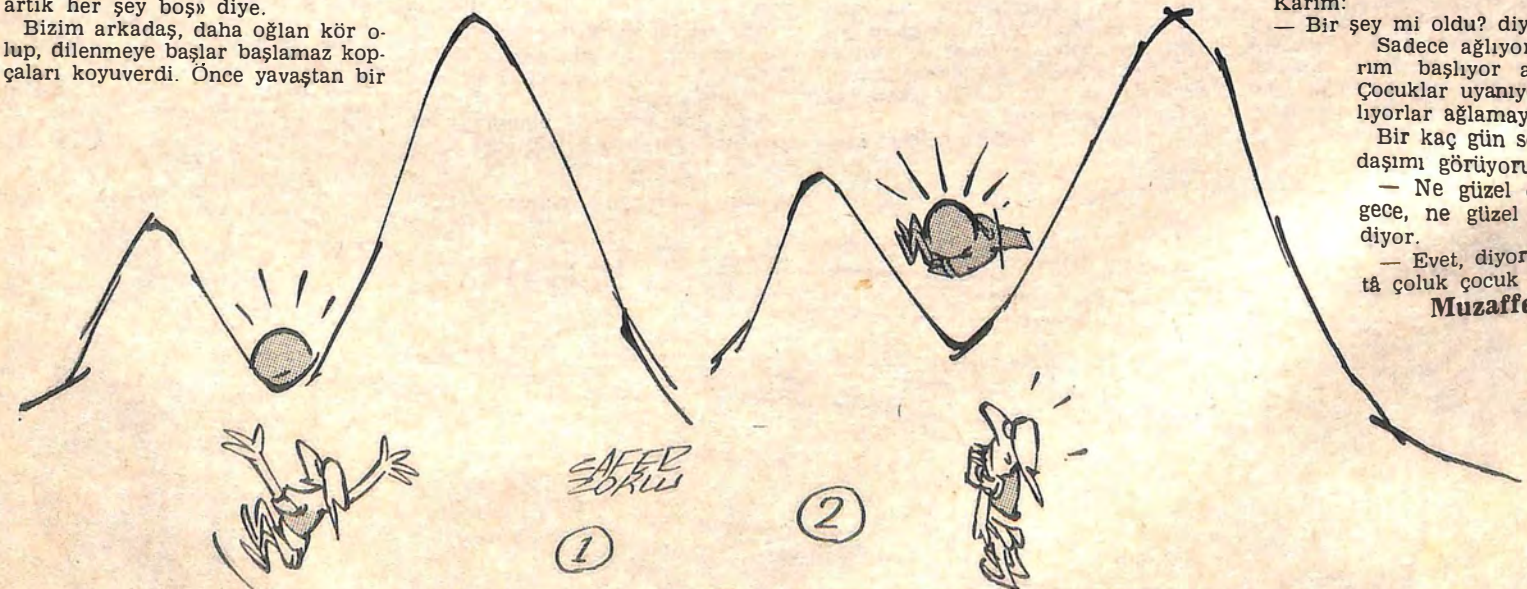
gece, ne güzel değil mi?

diyor.

— Evet, diyorum... Hat-

tâ çocuk çocuk eğlendik...

Muzaffer İZGÜ

NURLU UFUKLAR!

POLİTİKACI ve aday maday olmadığımı en çok niçin sevinirim, bilir misiniz? Hiçbir zümreyi pohpohlamak zorunda kalmadığım için.

Yaklaşan bir seçimde aday olsaydım meselâ şimdi şu yazmaya hazırladığım yazıyı yazmazdım. Zira bu yazı bir zümreyi, bir küçük grubu, hattâ irice bir azınlığı değil, dünyanın en geniş çoğunluğunu düşman edebilir bana.

Dünyanın en geniş —ve en güçlü— çoğunluğunun kimler olduğunu tahmin edemediniz mi?

Kadınlar tabii.

Biri çıksa da «ilerici misin, gerici mi?» diye sorsa, kendime böyle bir sorunun yöneltilmesine bile kızarım. Çünkü, dünyada ezilip sömürülen bütün toplulukların, sınıflar ve uluslardan yana olduğuma göre, elbette ilerici sayarım kendimi.

Gelgelelim bir noktada tutumumun belirli ilerici kalıplarından ayrıldığının da farkındayım.

Sömürücülere karşı emekçi hakları, gelişmiş ülkelere karşı yoksul toplum hakları, hattâ büyüklere karşı çocuk hakları... Hepsine eyvallah. Hepsini savunalım elbirliğiyle.

Ama erkeklere karşı kadın hakları? Öbür dilerim, bunun kavgasında yokum.

Neden dersiniz, o çatışmada kadınların gerçekten yenik ve ezik olduklarına inanmıyorum da ondan.

Görünüşe bakmayın. Erkek horozlanmalarına boşverin. Sonuçta ve temelde kadınlar dünyada yenik düşmez. Kadın ne kadar ezik, mazlum, boynu bükük durursa dursun, son muhasebede mânen maddeten karlı çıkmanın ıslulünü bulmuştur mutlaka.

Dünyada en uysal cinsi lâtif şubesi diye Japon kadınları bilinir ya? Onların geleneksel boyun büküklüğüne en uyum gösterenlerinden birinin «Sokakta kocanın gerisinden yürürken ne düşünüyorsunuz?» sorusuna verdiği cevabı hatırlıyorum:

— Eve varınca ona yapacaklarımı!

Bütün bunları şimdi niçin söylediyimi merak ederseniz, anlatacım.

Efendim, iki aydan beri bütün merkezlerden, kalabalıklardan ve sosyal hayattan uzak, bir küçük daireye tıkmış, kitap okumaktayım. Önümde kalan yıllar azaldıkça aklımdaki «okunması ve yazılması gerekli sayfalar» toplamı tedirgin edici bir önem kazanıyor, ödenmemiş borçlar gibi

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Onlarsız da, onlarla da

★

bir şey oluyor gitgide. Bu yarış kazanmak için bir kaç ay ayırdım; sokağa bile çıkmadan tek başıma haldır haldır o işle uğraşmaktayım. Çok da keyifleniyorum bunu yapabildiğim için.

İlle ve lâkin bir küçük problemin bulunduğunu da itiraf etmeliyim: insan ara sıra kadın varlığı arıyor.

Yanlış anlamayın; çapkınlıktan söz etmiyorum. O ayrı mesele. Burada lâfını ettiğim, kadın sesi, kadın yüzü, kadın duygu ve düşüncelerinin yokluğundan doğan boşluk.

Dün biraz insana karışmak ihtiyacı duyarak bir dostun akşam yemeği çağrısını kabul ettim.

Hani filmlerde ve romanlarda erkekler ikide birde dilberlere rastlarlar: olayın kahramanı sokağa çıksa kapının önünde Brigitte Bardot ile, tren kompartmanına girse Lollobrigida'yla ya da daha iyisiyle karşılaşır. Başkalarını bilmem ama, bendenize böyle şey gerçek hayatta hemen hiç olmamıştır. Dünyadaki bütün değerli şeyler gibi câzip kadınların da ancak aranarak bulunabileceği inancındayım.

Ama hangi dağda kurt öldüyse dün gece bu konuda şansım dönmüştü: sağma, soluma ve karşıma birbirinden cici görünümlü üç dilber düştü. Neşelenmedim dersem yalan olur. Sırf estetik sebeplerle...

«Muaşeret âdabına göre» öncelikle konuşmam gereken sağımdaki hanım pek durgun ve çekingen bir tazeydi. Bir dereceye kadar utangaçlık kadına yakışabilir ama 1970 yılında öyle kulak kanalıyla hâmile kalmaktan korkar gibi davranmak da fazla oluyor.

Protokola uyma çabasıyla şundan bundan lâf ederken son aylarda büyük başarı kazanmış bir piyesten söz açtım. Görmemiştik. Kitabını okuyup okumadığını sordum.

— Ben öyle şeyler okumam, dedi.

Piyes pek açık saçık bir şey değildi «Öyle şeyler» den ne kasdettiğini bin güçlkle öğrenebil-

dim: meğer oyunda homoseksüellik lâfı geçtiğini duymuş!

Hafiften sinirim bozuldu; dikkatimi sol tarafa çevirdim. O yandaki hatun salonda gümbürdeyen bağırtya kulak vermedikliydi.

Tom Jones adında acayip suratlı, ablak, tombul, çok fazla terleyen, bağırдықça bunalıp yakasını bağrını açan bir İngiliz şarkıcısı var ya? Her ne hikmetse dünyanın dört tarafında kadınlar bayılıp eriyorlar o kerataya. İşte onun bağırtyıydı dün geceki de.

— Çok mu hoşlanıyorsunuz bu adamdan? diye soracak oldum.

— Her gece rüyama giriyor, dedi.

Önce şaka ediyor sandım. Bak-tım, ciddiydi. Yüzümden alaylı bir şaşkınlık geçtiğini görünce gözleri buğulandı (epeyce de içimşi galiba):

— Beni anlayabilecek tek erkek, diye iç geçirdi.

— Nereden belli sizi anlayacağı?

Soruyu duymamıştı bile. Ağlamaklı bir sesle inledi:

— Ona bir şey olursa kendimi öldürürüm...

Karşımdaki dilber üniversite öğrencisiydi; merhabalaşmak dışında daha önce hiç konuşmamıştık. Birden bana öfkeyle çıkıştı:

— Utanmıyor musunuz?

— Efendim?

— Deminden beri konuştuğularınıza kulak misafiri oluyorum; başka insanların dertleriyle ilgilendiğinizi gösterecek tek kelime söylemediniz. Ne biçim yazarsınız? Hiç ciddiyetiniz, hassasiyetiniz yok mudur? Asya'da insanlar vuruluyor, Peru'da insanlar zelzelede eziliyor, Biafra'da insanlar açlıktan kırılıyor; siz burada Tom Jones lâfı ediyorsunuz!

Tepem attı:

— İnsan Fidel Castro olsa yirmidört saatin yirmidördünde savaşı, zelzele ve açlık düşünemez, dedim. Hem deminden beri ben de sizin yediklerinize göz misafiri oluyorum; hepimizden çok atıştırdınız.

Tek kelimesini değiştiriyorsam iki gözüm çıksın; yüzüme bakıp bakıp aynen şöyle dedi:

— Siz kadın düşmanı bir erkek faşistsiniz!

Eve dönüp tekrar kitaplara gömülünce bir rahatladım ki, sormayın. Uzun zaman sokağa çıkacağımı sanmıyorum.

Refik ERDURAN

Liramızın değeri yükseliyor.

— Gazeteler —

Bir süpürgeci, zamları protesto için süpürge fiyatlarında ucuzluk yaptı. — Gazeteler —

Yazısız

Yazısız

Nasreddin Hoca Sosyalleşti

RESİT AŞGİOĞLU

40 DEĞİL, 80

Bir gün Hoca ile birlikte yolda giden oğlu, Hoca'nın arkadaşlarından birine gereksiz bir davranışta bulunmuş, beriki de sinirlenip:

— Senin oğlunun adam olması için daha 40 fırın ekmek yemesi lazım Hoca, demiş.

Hoca da:

— 40 değil, 80, karşılığını vermiş.

— Hayrola, niye ki? diye soran arkadaşına Hoca:

— Neden olacak, ekmeklerin küçülmesi yüzünden... 40 fırın ekmek eskidendi, şimdiki gramağa göre 80 fırın ekmek lazım adam olmak için, cevabını vermiş!

Hoca İŞSİZ KALMIŞ!

Hoca'ya:

— Sen hiç işsiz kaldın mı? diye sormuşlar.

— Zaman zaman işsiz kaldığım olmuştu ama, şimdiki gibi devamlı bir işsizlik hiç tatmamıştım, cevabını vermiş ve şunu eklemiş: Fakirlik, yokluk, ilgisizlik halkın gülme duygusunu öyle kısırlaştırmış ki, tamamen işsiz vaziyetteyim... Çünkü biliyorsunuz, benim işim güldürmektir!

YURTTAŞ — İKTİDAR İLİŞKİLERİ

Hoca'ya vatandaş-iktidar ilişkilerinin hangi çerçevede içinde cereyan ettiğini sormuşlar.

Hoca da şu fıkrayı anlatmış:

Biri alacaklı, biri borçlu iki lâz varmış. Borçlu parayı bir türlü veremediğinden alacaklı mahkemeye başvurmuş.

Duruşmada hâkim, ilk soru olarak borçluya alacaklıyı göstererek, «Sen bu zatı tanıyor musun?» diye sormuş.

Borçlu, «Hayır, tanımıyorum efendim» demiş.

Ne?... Tanımıyor musun?...

Bunun üzerine fena halde sinirlenen alacaklı, «O beni tanımıyor, ben de onu tanımıyorum hâkim bey» diye cevap vermiş ve böylece alacaklı alacağından olmuş.

Hoca bu fıkrayı anlattıktan sonra:

— Vatandaş-iktidar ilişkileri

AYRICA PARA İLE SATILMAZ

Hoca bir gün pazarda eşek satıyormuş.

Satar ya...

Ne var ki Hoca'nın satışa çıkardığı eşeğin kuyruğu yokmuş.

de buna benziyor işte, demiş... Vatandaşın iktidardan refah alacağı var, eğitim hizmeti olarak alacağı var, tıp hizmetleri olarak var; velhasıl varoğlu var! Gel gör ki borçlu, yani gelmiş geçmiş iktidarlar boyuna inkâr ediyorlar borçlarını ve tanımıyorlar halkı. Borçlunun bu tutumuna sinirlenen halk da, «Ben de seni tanımıyorum» diyerek karşılıklı bir tanımazlık çerçevesinde idare edip gidiliyor işler!

Derken bir alıcı gelir, eşeğe bakar, inceler, tam almaya karar verecekken farkına varır ve:

— Yahu Hoca, bu eşeğin kuyruğu yok, nerede? diye endişeyle sorar.

Hoca da:

— Endişelenme yahu, kuyruğu heybenin içinde; ben kuyrukları önce kesip sonra müşteriye fazladan bir şey, «ilâve» imiş gibi veriyorum... Ayrıca para ile satılmaz deyince de millet bedava mal bulmuş gibi kapıp müthiş seviyor, cevabını verir!

İÇTEN GÜLME

Nesilleri güldüren Hoca'ya sormuşlar:

— Hoca, demişler, sen gülme konusunda uzmansın... Gülmeler arasında en değerlisi hangisidir? Hoca da:

— İçten gelenidir, demiş.

— «İçten geleni» demekle neyi kasdettiğini açıklar mısın? sorusu üzerine de Hoca şu izahatı vermiş:

— Bakın, sizinki «dıştan gelen» bir gülme... Dışarıdan buğday gelirse yüzünüz gülüyor, dışarıdan işçi dövizli gelirse yüzünüz gülüyor, dışarıdan yardım gelirse yüzünüz gülüyor. İşte, bu gülmelerin beş paralık kıymeti yok; gülme diye ancak «içten gelen» ine derim ben!

HANGİSİNİ TUTMALI?

— İktidardaki AP'yi mi tutmalı, yoksa muhalefetteki CHP'yi mi? diye soranlara Hoca'nın cevabı şu olmuş:

— Vallahi ne diyeyim... Hani, çok affedersiniz, her ikisinin de Aaaa pe... Aaaa pe... Aaaa pe... veya Haaa pe... Haaa pe... Haaa pe diye bağırmasından başka memleketi bir iş yaptığını görmedim. En güzel tarafı da, kendilerini birbirinden üstün sanarak seçim zamanlarında halka dönüp, «Bana inanmıyorsun da ona mı inanıyorsun?» diye sormaları!

BİR PADİŞAHIN KULUNA BAKIN, BİR DE...

Hoca'nın yakından tanıdığı iki arkadaşı varmış. Okulu bitirdikten sonra biri özel sektöre, diğeri devlet sektörüne giren bu iki arkadaşını yakından izlemiş.

Hayata atıldıklarından 20 yıl kadar sonra ikisi de köylerini ziyarete gelmişler. Kendilerini karşılayanlar arasında Hoca da varmış tabii.

Biri otomobilli, varlıklı, paralı-pullu olarak dönmüş, öteki ise çalıştığı teşkilatta devamlı başarı gösterip terfi etmesine rağmen «tam takır kuru bakır» vaziyette dönmüş.

Bu duruma bakarak Hoca kendini tutamayıp Personel Kanunu ilgili ve yetkililerine dönerek şöyle demekten alamamış kendini:

— Bir şu özel sektörün kulu-na bakın, bir de sizin kulunuza!..

YASSI... YARIMADA

— Hoca, Yassıada dâvaları hakkında sen ne düşünüyorsun acaba?

— Valla, dikkatimi boşu boşuna dağıtmayın Yassıada dâvalarıyla.

— Niye ki?...

— Ağaçların kavruk, fabrikaların kısacık, gelirlerin bodur olması dolayısıyla yassı bir yarımada olan memleketimde düşünecek başka dâvalar var da ondan!

Siyahî futbolcu Pele'nin kilosı 235 bin lira. — Gazeteler —

— Bunlar da yerli Pele teyzecim... Baksana simsiyah!..

Nereye gidiyoruz?

VEDAT SAYGEL

Haydi bakalım gel de çalış! Bir yanda hasım, bir yanda basın... Bu adamlar elele vermiş, milli irade ile düpedüz alay ediyorlar. Haydi hasımlarını Haysiyet Divanına verir partiden atarsın. Peki bu bozguncu yayınlara karşı ne yaparsın? Yoo, bu gidiş demokratik bir gidiş değildir. Hepsini millete şikâyet etmenin zamanı gelmiştir.

İktidarın en dertlisi

G LK defterin ilk sayfasını hep birlikte açalım:

«Üst yok, baş yok; iş yok, aş yok. Lâfa gelince hamdolsun o pek çok. En büyüğünden en küçüğüne kadar politikacılarımız bülbul olmuş şakıyor. Ağzılarını açtılar mı, «Refah» diyorlar, «Nurlu ufuklar» diyorlar, «Planlı kalkınma» diyorlar. Oysa milletin sıkıntından patlamak üzere olduğunu bilmiyorlar. Son gidişimde:

— Şimdilik işler durgun, ham madde sıkıntısı var. Bir kaç hafta sonra uğrayıver, denerek taburcu edildiğim fabrikaya gittim.

— Seçimden sonra gel, dediler. Yeni hükümet kurulmadan, kabine-nin ticaret politikası belli olmadan işçi almamız mümkün değil.

Üç yıl önceki müracaatımın ne durumda olduğunu öğrenmek için İş ve İşçi Bulma Kurumuna gittim:

— Seçim sonuçları alınincaya kadar sevkıyatı durdurduk, dediler.

İşsizlik yardımı almak için sendikaya gittim:

— Seçimden önce ödeme yapamı-yacağız, diye cevap verdiler.

Biraz daha dişimizi sıkmaktan başka çaremiz yok demek. Öyle ya, yeni bir hükümet işbaşına gelecek, memleketin ekonomik durumunu gözden geçirecek, işsizliğin, yoksul-luğun nedenlerini araştırıp, çalışma-larına yeni bir yön verecek. Bekle-yelim bakalım. Sabır bizden, gayret büyüklerimizden.

Vatandaş Memet'lerden birisi.»

«Gözümde ne anam var, inanın ne de babam,
Ne koltukta hevesim, ne bir ku-
ruş avantam
İsterse yok olayım, fakat kurtul-sun vatan!

Avuçları patlarcasına nasıl alkış-lyıyordu halk! Vatan için çalışanların en vefakâr dostu fedakâr basın men-

Üç ayrı kişi tarafından hemen hemen aynı tarihlerde yazılmış üç hâtıra defteri bulan bir okurumuz, bulduklarını sahiplerine teslim et-mek için aramış taramış, isim ve adreslerini belirten bir nota rastla-mayınca «Gereğinin yapılması» ricası ile Akbaba'ya postalamış. Anı sa-hiplerinin kayıptan doğan üzüntülerini dindirmek, onlara birer yeni defter tutma olanağı vermek için karma yaparak sayfalarımıza aktarıyo-ruz. İsim yerine, anıların altlarında şu rumuzlar kullanılmış: «Muhale-fet cephesi», «İktidarın en dertlisi», «Vatandaş Memet'lerden birisi».

©

supları, poz poz resimlerimi çeki-yorlardı. Kırk yıllık politikacı ola-rak bu partinin bayrağı altında yap-tığım ilk seçim konuşmasıydı bu. Zaten hayatımdaki ilklerin anıları-nı hiçbir zaman unutamam. İlkokul-da ilk müsamereye çıkışında az mı alkışlanmıştım? Törenle ilk siyasi partim olan CHP'ye girişimde, ora-dan Hürriyet Partisine geçişimde, daha sonra MP'ye hicret edişimdeki alkışlar bugünkünden daha mı azdı?

Politikacı dediğin, hele muhalefeti temsil eden bir politikacı ise gözü-nü budaktan, sözünü dudaktan esir-gememeli. «Kontenjan dolu» diyerek araçların çarpınmalarına rağmen a-dımı listelerine almazlar ha? Gör-sünler öyleyse hayâl kırıklığına uğ-rattıkları insan kimmiş. Kafası kı-zarsa neler yaparmış.

— Milletçe kurtulmamız bu adam-ların gidip, yerine memleket yararı-na önemli kararlar alacak değerli e-lemanların gelmesine bağlıdır vatan-daşlar. Göreceksiniz gidecekler. Hem öyle bir gidiş gidecekler ki, nasıl gittiklerini kendileri de anla-yamayacaklar! dedim.

Alkış, alkış, alkış...

Şunun şurasında on günlük bir sı-kıntım daha var. Hayırlısıyla seçim sonuçları alındı mı, parlamento-ya girmem kesinlikle belli oldu mu, a-sıl savaş ondan sonra başlayacak. Meclis kürsüsünden bu aksak gidi-

şe «Dur» diyeceğim. «Nereye gidiyo-ruz?»

Demokrasinin yılmaz bekçisi
Muhalefet cephesi»

«Seçimlerin yaklaştığı şu günlerde memlekete huzurun gelmesini iste-meyenler pişmiş aşa şu kattılar yi-ne. Basın dışardan zorluyor, lider-likte gözü olanlar içerden zorluyor partiyi. Ön seçimden hoşnut olma-yıp, istifa ile bizi tehdit edenler de ayrı bir dert. Ara bulucularla haber ilettilim, istifacıların gönderdikleri bir heyeti kabul edip:

— Ön seçimden ben de şikâyetçi-yim arkadaşlar, dedim. Bu derdi or-tadan kaldıramadıksa keyfimizden değil, zaman yetmedi. Hangi iktidar dört yıl gibi çok kısa bir sürede bi-zim yaptığımız işleri yapmayı ba-şarmıştır? Eski DP'lilerin af konu-sunu ele aldık. TRT. tasarısını ha-zırladık. Basını kanun dairesine sok-mak için «Tedbirler Kanunu» nun çalışmalarına başladık. Milli Bakiye sistemini kaldırdık. Ön seçim de-nen çıban başından da gelecek dö-nem kurtuluruz inşallah. Demokra-si insan değil ki «Otur» demekle o-tursun. Yavaş yavaş oturtuyoruz iş-te!

Bana «Haklısın» dediler, ardından parlamento muhabirlerine:

— İstifada kararlıyız! diye demek verdiler.

Çobanlar da silâhlandı. — Gazeteler —

Yazısız

«İşte böyle bütçeye kırmızı oyu verirsın, koskoca hükümeti düşürür-sün! Dün seni seçim listelerine al-mayanlar, bugün partilerine çekmek için karşında iki büküm olurlar.

— Gel, diye yalvarıyorlar. Demok-rasiye gönül vermiş senin gibi te-miz bir memleket evlâdının hükü-meti müşkül durumda bırakması sa-na yakışır mı?

Yakışır elbet. Neden seçime gir-dim? Vatani selâmete çıkartmak için... Seçim masrafları yüzünden neden dünyanın borcuna girdim? Kalkınma ismi altında yapılan bü-yük yolsuzlukları meydana çıkart-mak için... Bir kaç gözü pek arka-daş, zorlu bir savaş vermeye hazır-lanıyoruz şimdi. Zafer şarkısını ben yazdım, Genel Başkanımız akşamki içki sofrasında yüksek sesle kendi okudu:

Sayımıza bakma sen yel olduk
esiyoruz
Hesap vermeyeni atıyor, eziyoruz!
Yorulduk sanma sakın gelişimize
bakıp,
Ayağımız burkuldu bu yitiden
sekiyoruz!

Demokrasinin yılmaz bekçisi
Muhalefet cephesi»

«Bütün baltalamalara rağmen kabineyi kurduk, güven oyu aldık. Şimdi de yolsuzluk iddialarıyla karşı karşıya kaldık! Yoo, hiçbir iktidar kendini yıpratmış diye basına ve muhaliflerine hürriyet vermez. Neymiş efendim? Devlete ait arsaların satışlarında yolsuzluk yapılmış da, bundan yakınlarımız yararlanmış da, kardeşlerimiz bankalardan milyonlarca liralık krediler almış da... Yahu bankalar bir kişiye milyonluk krediler açabiliyorlarsa bu telâş niye? Sevinmek gerekirken, bu panik ne? Demek iktisaden gelişmişiz ki, bir kişiye milyonlarca lira kredi verir hale gelmişiz. Yolsuzluk neresinde bunun? Yirmi altılar da cezalarını buldu. Ama demokrasi kurtuldu mu? Birtakım kötü niyetlilerin gizli gayretleriyle gün günden kötüye gidiyor memleket. Ne yapsan yaranamıyorsun. Memurun daha rahat yaşaması için Personel Reformu diyorsun, «İstifa, istifa» diye bağırın yüzbinlerce insanın sokaklara döküldüğünü görüyorsunuz. Kim kıskırtıyor bunları? Sendikalar Kanunu diyor-sun, bakıyorsun millet yine sokaklara dökülmüş. İşte sıkıyönetim! Haydi yine yürüsünler bakalım!

İktidarın en dertlisi.»

«Neyse ki bütçe meselesi halledildi de kostüm fabrikaya.

— Kardeşim şu yürüyüşler kesilmeden işlerin açılması mümkün değil, dediler.

Yürüyüşler kesildi.

— Kriz henüz geçmedi. Sendikalar Kanunu son şeklini aldıktan sonra bir uğra, dediler.

Piyasa uyuyor. Millet işsizlik ve parasızlıktan perişan oluyor. Ey millet nereye gidiyoruz?

Vatandaş Memet'lerden birisi.»

Sıradaki defterin son yaprağında ki kısa mesaj vatandaş Memet'in sorusunu cevaplandırıyor:

«Tekliflere razı oldum. Vatan için mücadelede parti isminin önemli olmadığını kafama koydum. Geceden hazırladığım dörtlüğü beyefendiye okudum:

Ey kıratın üstünde kılıç çekmiş komutan
Seninle güler ancak çile çeken bu vatan
Elele verdik mi biz koca dağlar yol olur
Yıllar yılı gönlümün gizli yerinde vatan!

Muhalefet cephesinden emekli gelecekte ümitli.»

Vedat SAYGEL

— No. 2 —

— Bu konuşmalar yanlış yere yazılmıştır. Sözlerin asıl yeri NERE-Sİ'dir?

BULAN KAZANIYOR

NE NEDEN NEREDE NİÇİN NERESİ NASIL?

Yarışmamız, her yaştan ve her baştan Akbaba okurunu ilgilendirsin istedik. Bunun için seçtiğimiz «BULAN KAZANIYOR» yarışmasının konusu şudur:

Her sayıda bir karikatür yayınlanacak ve bu karikatürle ilgili bir soru sorulacaktır. Bu soruların cevaplarını okurlarımız vereceklerdir.

Yarışmamız sekiz sayı sürecektir ve her hafta bir karikatürle bir de kupon yayınlanacaktır.

Yarışmaya katılmak isteyen okurlarımız:

1 — Karikatürle ilgili sorunun cevabını bir kâğıda yazıp, «BULAN KAZANIYOR» kuponu ile beraber aşağıdaki adrese göndereceklerdir:

AKBABA MECMUASI
YARIŞMA SERVİSİNE
Divanyolu — İSTANBUL

2 — «BULAN KAZANIYOR» yarışmasında, her hafta bir karikatürle bir kupon yayınlanacak ve sekiz hafta sürecektir. 19 Ağustos sayımızda son karikatürle son kupon yayınlanmış olacaktır.

3 — Her doğru cevabın karşılığı 25 liradır. Okurlarımız, «BULAN KAZANIYOR» yarışmasına bir sorunun cevabı ve bir kuponla katılabilecekleri gibi; sekiz karikatürün cevabını sıra numarasına göre yazıp, sekiz kuponla birlikte de katılabilirler.

Böylece 25 liradan 200 liraya kadar kazanma şansları olur.

4 — Doğru cevap verenler arasında kur'a çekilecek; kur'a sonucu 25, 50, 75, 100, 125, 150, 200 lira kazanan okurlara ayrıca Akbaba yayınlarından birer kitap da armağan edilecektir.

«BULAN KAZANIYOR» yarışmasına katılmakla, gülecek, düşünecek, bulacak ve kazanacaksınız.

DİKKAT! «Bulan Kazanıyor» kuponu arka kapaktadır.

Dolmuşlara zam yapıldı. — Gazeteler —

Yazısız

TELEFONDA

Baba Hakkı namı ile tanınan arkadaşımız Ankara'dan, İzmir'deki nişanlısıyla telefon konuşması yapıyordu. Bizler de paralelde, arkadaşımızın neler yumurtlayacağını merakla dinliyoruz. Bir ara Baba Hakkı fısıltı halinde nişanlısına sordu:

— Ben seni seviyorum, sen de beni seviyor musun?

Kızcağız duyamamış olacak ki:

— Anlayamıyorum, dedi. Tekrar et.

Baba Hakkı tekrar etti, kız anlayamadı. Baba Hakkı tekrar etti, kız anlayamadı. Üçüncü tekrardan sonra santraldaki bayanın sesi duyuldu:

— Alo İzmir, Ankara sizi seviyor; siz de Ankara'yı seviyor musunuz?

Ekrem TERZİOĞLU

— Anamur —

★

KALSIN

Dişi ağrıyan köylü, günlerdir kıvrıp duruyordu. Sonunda acıya dayanamıyarak doktora gitti. Hastayı muayene eden doktor:

— Dişinizin çekilmesi lâzım, dedi. Yani anlayacağın, dişinin arasına bir onluk sıkışmış!

Köylü hayretle sordu:

— Dişimin arasına onluk mu sıkışmış? Kalsın öyleyse... Lâzım olunca kendim çıkarırım.

Ferhan ERCAN

— Bursa —

Haftanın Karması

HAFTANIN KARMASI

YİRMİNCİ KURULTAY
BİTTİ !..

— MEZAR ÜCRETLE
ZAM YAPILDI. —

YAZISIZ

YAZISIZ

U Ç

Bu yaz Danimarka'da mayolar olmuş uçsuz;
Uçsuz mayo giyenler sayılıyormuş suçsuz.

Bizde de moda diye uçsuz mayo giyseler;
Kaçırırlar plâjdan uçsuzları pabuçsuz.

Güneşin ışınları direkt etki edince;
Göğüsler oluyormuş ağrısız ve kulunçsuz.

Ege kıyılarında geçiyor gençliğimiz;
Bazı yaz portakalsız, bazı yaz da turunçsuz.

NİRDEN PİLCEK?

Sevkiyat zamanı. Bütün civar köylerden askere gidecek gençler istasyonda toplanmış, itişe kakışa vagonlara doluşuyorlar. Hareket edildi, edilecek. İstifini bozmadan bekleyen sadece bir kişi var istasyonda: Ömründe hiç tren görmemiş olan yanık yüzlü çoban Hüso... Bir türlü vagona girmiyor, şaşkın şaşkın çevresine bakıp duruyordu. Köydeşlerinden biri sordu:

- Len Hüso, gitmeycen mi sen?
- Gidecem.
- Peki ne bekliyon?
- Treni bekliyorum.
- Aha işte tren...

Sevkedileceği yere trenle gideceğini bilen, fakat trenin at, eşek gibi bir canlı olduğunu sanan Hüso, bir hemşehrisine baktı, bir tren denen alâmet şeye baktı:

— Get lan,* dedi. Canlı olsa neyse... Kötahya'ya nirden gidileceğini nasıl pilir bu makine?

R. Hikmet UĞURLU

— Karaman —

★

AĞAYI TANIRIM

İki köylü konuşuyorlardı:

— Bu saati kim hediye etti?

— Bizim ağa!...

— Altın mı bu saat?

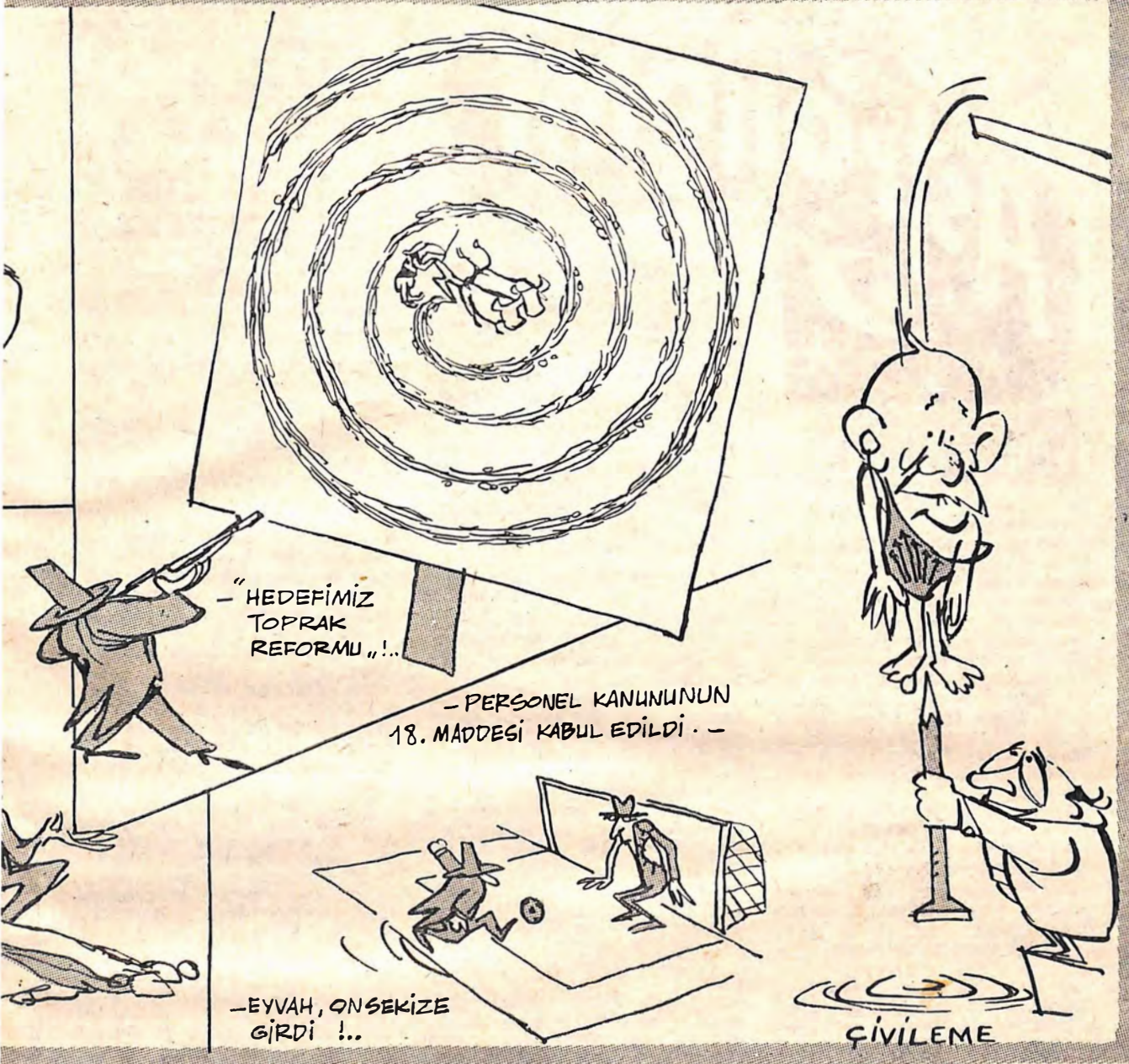
— Hayır!...

— Aferin, madeni iyi tanıyor-
sun!...

— Yok canım, madeni tanımam
ama bizim ağayı çok iyi tanı-
rım!...

Nuri BİLGİN

— Pendik/İstanbul —

U Z

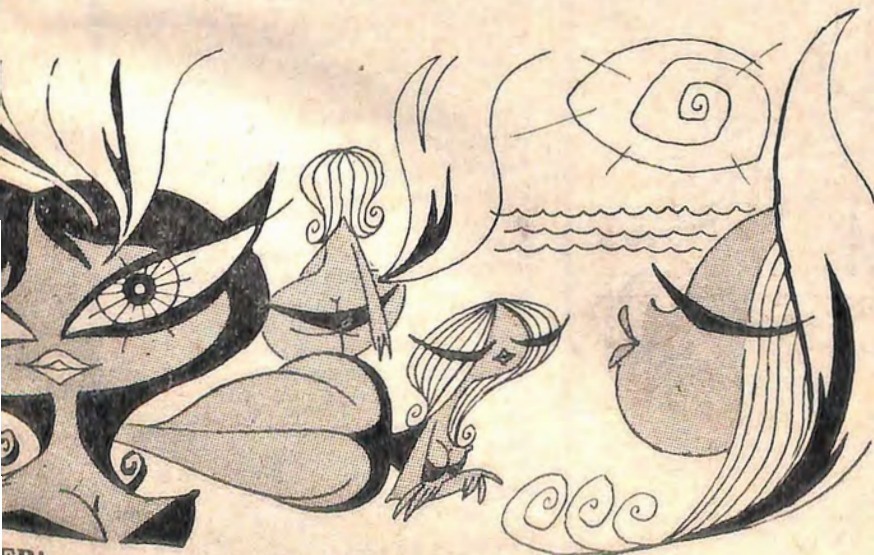
**Her şeye boş verip de tutup hippi olmalı;
Bir güzelle dünyayı gezmeli beş kuruşsuz.**

**Personel Kanunu yok, yeni vergi ve zam yok;
Öyle güzel bir hayat; hem harçsız hem de borçsuz.**

Ve sarışın bir güzel; boyasız ve peruksuz;
Farsız, takma kirpiksiz, dudakları da rujsuz.

**Mukadder der: Dünyada her şeyin bir sonu var;
Yalnız aşktır hakikat, yalnız aşktır sonuçsuz.**

Mukadder ÖZAKMAN

GÖZLERİN, gönüllerin, kolların, dudakların ufkunda.. doğup, batan.. parlayıp, sönen.. yıldızları, güneşleri, ayları inceleyen bilim dalına ASTRONOMİ denir.

GÜNEŞ SİSTEMİ :

Sizin tanıdığınız kaç tane «Güneş» var, bilmiyorum. Benim güneş sistemim, bir kaç tanecik sadece.

Bir İzmir'li Güneş vardı: Önce hümanistti, sonra feminist oldu, daha sonra sosyalist. Sosyalist olduktan sonra işlem'den eyleme geçtiği için aşka ayıracak zaman bulamadı. Ben de onun bu dalgası yüzünden yapayalnız perişanist oldum!

Bir de Üsküdar'lı Güneş vardı: Tatlı, cazibeli, oynak oturuşlu, ciddi bakışlı, hoş bir kızdı o da.

Bir de deli-dolu bir Güneş'im vardı: Uzun boylu, beyaz çizmeli, yeşil gözlü, cimri oturuşlu, cömert yatışlı bir Güneş'ti. Ay ışığını emmiş bir teni vardı bembeyaz.

Kendi beyazlığı ile benim esmerliğimi, kendi adı ile benim adımı, aşkın yörüngesinde yelpaze yapar, serin serin savururdu:

— Aç bakalım sözlüğü!... «Semsî» kelimesinin anlamını oku bana!...

— Şey.. Güneş'e ait, Güneş'ten bir parça!... diyor sözlük!...

— Anladın mı şimdi adının anlamını? Sen resmen ve alenen bana altsın, benim bir parçasısın!... Var mı bir diyeceğin sözlüklere?

Hâşaaa!... Benim ne diyeceğim olsun ki? Ne diyeceğim olabilir ki kos-koca bilim adamlarının düzenlediği sözlüklere karşı?

Madem ki kitapta yeri var...

GÜNEŞ TUTULMASI :

Aşkın eksenî etrafında dönen dünya, kendi eksenî etrafında dönen «Ay» lardan biri ile «Güneş» in arasına girdi mi Güneş Tutulması başlar.

Bizim Güneş de o şekilde tutuldu: Harareti ile, ışınlarıyla, enerjisi ile benim hayat kaynağımdı. O, ısıttığı zamanlar yakıt gereğini duymazdım ve hem odun, hem de kömür sarfiyatım o nisbette azalırdı. O, ısıttığı zamanlar, yeşilimtrak gözbebekleri, yüz mumlu ampuller gibi aydınlattırdı yolumu-yöremi. Elektrik idaresinin varlığı anlamını yitirir, tüm karanlıklar yemyeşil olurdu benim için!...

Ama... Neylersiniz... Güneş bu... Tutuluverdi bir gün... Bir başkasına tabii...

AŞK DERSLERİ :

mi» ne bağlı negatif gezenin yörüngesinde döne döne, artık başı döndüğü için en hızlı bir uzay aracı ile dudakların arasına iniş yapmak özlemini duymaktadır.

Ay doğup da şafak sökünde sandım Meğer yârin düğmeleri çözülmüş...

dizilerini söyleyen Karacaoğlu, aşk uzayında portakal büyüklüğündeki iki «Ay» parçasını, çözülen düğmelerin aralığından görebilecek kadar dikkatli bakışlara sahipti. (Ne yap-sın adamcağız, o devirde teleskop, meleskop yoktu ki!...)

Âheste çek kürekleri mehtap uyanmasın!

dizisinin şairi de ifrat derecede «Ay» düşkünü bir kişiydi. Adının ilk ve son hecesinde ters tarafından birer «Ay» gizlemişti.

Mehtap... ne güzel, ne tatlı bir kelimedir... Hele özel isim olduğu zamanlar tadına doymaz olmaz! (Mehtap'ın kulakları çınlasın!... Eğer uyanıksa... Uyuyorsa bir diyeceğim yok... Uyanması ve uyuyanları da uyardırması için ömür boyu hızlı hızlı kürek çekmeyi tercih ederim!... Şair istediği kadar âheste çek kürekleri dese de...)

YILDIZLAR :

Güneş'iniz sizi terkedip gitti diye hiç, ama hiç üzülmeyiniz.

Bir güneş batınca bin yıldız doğar!

Beşiktaş'lı Yıldız doğabilir ufkunuzda. Pencereye her çıkışında size uzaktan öpücükler gönderen bir komşu kızı Yıldız doğabilir. Gece mavisî mantosu içinde sizinle mücadele ederken küpelerini düşüren bir Yıldız doğabilir.

Zühal yıldızı, Neptün, Zühre yıldızları doğabilir. Ülker, Merih, Sitare adında yeni yeni, henüz uzay aracı değmemiş, insan eli dokunmamış, sevimli yıldızlar doğabilir.

Geceleri gökyüzündeki yıldızların bir kısmı size nasıl çapkın çapkın göz kırpyorsa, ufkunuzda beliren yıldızlar da zaman zaman göz kırparak, fakat bir zaman sonra da samanyolu düzeyinden ötelere akıp gidecektir.

Yıldız'ların en tehlikelisi «Kuyruklu Yıldız»lardır.

Tehlikelerden uzak kalmak isterseniz yörüngesinde dolaştığınız yıldızınızın kuyruğunu koparınız. Ve hiçbir takıntısı, tukuntusu olmadan kendi uzayınızda ışıldamasına bakınız! (Yaşı 43'ü geçmiş kaynakalar kuyruk sayılır. Yaşı 18'den yukarı olmayan baldızlar kuyruk değildir!)

YER ÇEKİMİ :

Yıldızlar, aylar ve güneşler arasındaki geleneksel çekim gücüne «Yer çekimi» denilir.

Bu gezegenlerle sizin aranızdaki çekim gücüne de «Yâr çekimi» denilir.

Yer çekimi ile Yâr çekimi bazen zıt yönlü olur!

Yer:

— Ayakta durmanın ne gereği var? Dik bir çizgi olacağınıza, bana paralel bir yatay çizgi olsanız daha tatlı, daha civil-civil olursunuz. Hadi hadi, uzatmayın da yatın ve yatay olun!...

Diye diye çeker Âdem oğlunu ve Havva kızını.

Yâr çekimi ise ters yönde direnir.

Yer çeker... Yâr çeker... Sonunda yârin direnci mi azalır, yoksa yerin inadı mı galip gelir, orası belli değil, genellikle yer çekimi kazanır maçı!...

Yerin çekimi de çok fenadır hani!...

Bir gün gelir ki «Temelli Senatör» gibi sizi temelli çeker kendine doğru... Ve bir daha vermez... (Söz aramızda, dünyanın en güçlü hovardası yer'dir, yâni topraktır. En güzel kızları, en şuh kadınları en sonunda o alır koynuna!...)

Yer çekiminin büyük ve son çekimine kadar yâr çekimine önem veriniz!

Gezegenler arası gezilerinizde belki bir Apollo 14, Apollo 15 gibi aracınız olmayacaktır. Fakat havalanma takımlarınız güçlü ise, ateşleme gücünüz çağdaş uzay koşullarına uygunsa ve de iniş takımlarınız ârıza yapmazsa, yaşıntınızın nar çiçeği uzayında her gezegene rahatlıkla konabilir, her gezegenden rahatlıkla havalanabilirsiniz.

Semsî BELLİ

Eski hikâye

Az mı, koştum peşinden,
— O delikanlı çağında —
Az mı, «SENİ SEVİYORUM» u hecele-di dudaklarım?..

Sana dökülmek için, içimi
Az mı, aşk şiirleri topladım?..

Gözlerine sığındım,
Kırptan süngülerle karşıladın.
Ondokuz yaşımın tüm gururuna,
— Sen, okul arkadaşım —,
Yalnız kaşlarını çatın...
Başka meşguliyetlerin vardı,
Bana «HAYIR» demeye bile lüzum duymadın...

Olur böyle şey, dedik.
Gönül bu ya,
Ben sevdim, sen sevmedin.

Seneler neler silmedi ki hafızalardan...
On yıl sonra inan,
Sen, «— Merhaba» demesen,
Her güzele bakılan kadar, bakıp geçecektim.

O büyük kentin, büyük parkında,
«— Nasılsın» dedin, gülerken.
Ve kolundaki kocamı tanıttın...

Çok mutlu buldum seni,
Yine gururlu, yine güzel.
Ama, bir şey var soracağım,
Geçmişte hep susan, okul arkadaşım,
Şimdi neden KONUŞTUN?..

Fikret YILMAZ

— Lâf aramızda, bizimkinin eli çok açıktır... Ne istersem, hemen alır şekerim!..

Selâhattin'in Lâmbası

YAZAN:

SUAVİ SÜALP ③

ÇİZEN:

SEMİH BALCIOĞLU

BİRAZ DA TATİL YAPALIM

Sayın okuyucularım.. Sıcakların beynimizde boza pişirdiği şu günlerde, yapılacak en iyi şey her halde lüfer buğulama değil, tatildir... Memur, işçi, esnaf, dar gelirli, sanatkar, teknik eleman, sivil, her kim olursa olsun senede hiç olmazsa bir onbeş güncük tatil yapmaya hak kazanır... Bu, anayasada belirtilmiş midir bilmem ama, lüzumlu ve bünyeye ferahlık veren bir şeydir... Ben de bu sayılan itibaren havaların iyice serinlediğine emin oluncaya kadar tatil yapmakta kararlıyım... Onun için sizlerden bir süre ayrılmanın üzüntüsü içindeyim... Bu sayfada elimizden geldiği kadar sizi eğlen-dirmeye çalıştım... Her ne kadar kusur ettikse affola...

ŞİMDİ GELELİM TATİL PLÂNINA :

Ben özel durumum dolayısıyla, tatilimi çalışarak yaparım... Bu, birçok kimselere biraz hayret hissi verebilir... İzah etmekte fayda vardır:

Efendim, yazı yazar kimselerin, her hangi bir memur falan gibi gidip bir yere, hiç iş düşünmeden dinlenmesi hem maddi, hem de mânevi yönden imkânsızdır... Çünkü maaş işlemez... Sonra o bu müessesenin adamları gibi gidecek beleş tatil köyleri, kampingler falan yoktur...

Yazar denen kimse, kalemini, kâğıdını, silgisini, makinasını alıp yola çıkar ve herkes eğlenip denize girerken yazar babam yazar... Bunun aslında ismi tatildir... Sadece yazar, tatil yapan öbür mutlu vatandaşların arasında kendine o havayı verir... Bütün bunlara rağmen arada bir denize girivermek, başka bir ortam içinde bulunmak, akşamları bir iki kadehçik içmek bu tatilin süsleridir...

Ben arabamla gidecek mutlu yazarlardanım. İşin fiyakası da budur... Ama yolda arabanın yapacağı ufak oyunlara da tabii önceden hazırlıklıyız...

Karayolları haritasına göre kendime çizeceğim güzergâhı tam bir senedir tesbit ediyorum. Hangi yolun bozuk, hangisinin iyi olduğunu da iyice etüd ettim.

Bütün lüzumlu malzemeyi arabaya tıka basa doldurdum... (Yavaş giden iyi gider) yazısını da dikiz aynasının üstüne astım... Gideceğim yerler hakkında gereken bilgiyi gazetelerin turizm ilâvelerinden topladım... Bundan sonrası önce Allaha, sonra kade-re kalmış bir iştir... Bu plânlı gidişin her halde bir dönüşü de olacaktır...

KIYAFETİM :

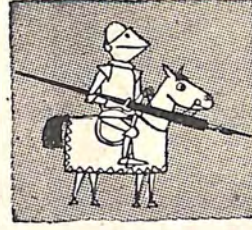
Yol kıyafeti bu arada ihmal edilmeyecek bir husustur... Mutlaka rahat ve pratik olmalıdır... Bunun için Mahmutpaşa'dan bir keten pantolon, bir tirişort, iş-porta malı gömlek, piyasada elde satılan makosen bir ayakkabı, temiz bir kaç mendil, kontak anahtar ve biraz bozuk para her yola çıkana lâzımdır...

Ayrıca gittiğimiz yerlerde bizi tanıyıp yemeğe davet edecek hayranlarımız ve resmi zevatin huzurunda giyilecek kalitede bir takım resmi elbise de arabanın portbagajında bulunmalıdır...

Onun yanı sıra, mayo, havlu, tarak, diş fırçası, diş macunu, bir kutu temizleme tozu, sabun, çakı, çakmak, benzin, kibrit, bir aygaz ocağı, beş altı plastik tabak, iki çatal iki kaşık, bıçak, tabanca, molotof kokteyli, bir kaç seks mecmuası, bol miktarda kâğıt, gibi malzeme de yine arabanın arkasında zulada durmalıdır... Ben de bunları unutmayacağım inşallah...

YOLA ÇIKARKEN YAPILACAK İŞLER :

Kasabın, bakkalın, manavın, ev sahibinin borçlarını vermek,

Eğlencelik Suavi Süalp

evdeki pencereleri sıkı sıkıya kapamak, saksılara, hiç olmazsa on gün sonra kurumasını temin etmek için bir miktar su dökmek... Havagazi ocağını kısmak, elektrikleri söndürmek, musluklara bakmak ve dışarıya çıkmak. Tabii anahtarları bu telaşla içerde unutacağım... Bir çilingir bulup kapıyı açtırmak ve anahtarları alıp tekrar çıkmak... Ben de herkes gibi bunları yapacağım... Fena etmem her halde, değil mi?...

YOLA ÇIKTIKTAN SONRAKİ DURUMLAR :

Yalnız araba yolculuğu insanı çok sıkar... Bir müddet radyo dinleyip oyalanırız ama, bir zaman sonra, radyo dinlenmez olur... İstasyon zayıflar... Onun için en iyisi yanınıza bir yol arkadaşı bulmaktır... Bu yol arkadaşının iki cinsi vardır: Kadın veya erkek... Kadın, ya karınız, ya dalganız, ya yolda bulduğunuz bir hanım olabilir... Burası Avrupa olmadığına göre, yolda bir hanım arkadaş bulmak ihtimali Çok zayıftır... Onun için bekârsanız, yanınıza sizinle ilgisi olan bir hanımı almanız tavsiye edilir...

Fakat bu bana gelmez... Çünkü ben yanıma hiçbir surette kadın alamam. Evli olduğumdan bir, gittiğim yerde çalışacağım, yanıma aldığım hanım arkadaş çalışmalarımı kendi üzerine çevirmemi isteyeceğinden iki...

Avrupa'daki modern yazarların yanlarında sekreterleri de gitmektedir. Burada bir imkân pek bizlere verilmemiştir. Bu da üzültücek bir haldir... Bu durumda kadın arkadaş meselesi de suya düşmüş bulunuyor...

Gelelim erkek arkadaş... Erkek arkadaş yolda her hususta daha iyidir... Çünkü kuvveti ve metaneti sayesinde araba yolda kaldığında itebilir... Benzin bittiğinde onbeş kilometre uzaktaki benzin istasyonundan gidip benzin alabilir... Yolda biri dayılık ettiği zaman kavgada size yardımcı olur... Daha iyisi kadın gibi sizin cüzdanınıza musallat olmaz ve cepten yer...

Yalnız, erkeğin bir mahzuru vardır: Bu arada bir kız falan gördü mü işi unuttur ve ortalıktan toz olur.

İşte bütün bu mahzurları da düşünerek yola yalnız çıkmak yine en doğru harekettir... Ben de haklı olarak bütün bunları düşünerek yola çıkacağım...

NETİCE NE OLABİLİR?

Bu soruyu cevaplandırmak çok güçtür. Çünkü gidilen yerlerde yatacak yer bulamamak, yemekten zehirlenmek ihtimalleri de vardır... Arabada yatmak bu durumda en doğru harekettir... Ayrıca portbagaja koyulacak bir çadır böyle zamanlarda büyük vazife görür... Yemek dâvası da, domates, biber gibi şeylerle temin edilir... Bütün üzüntülerine rağmen bu tatili geçirmeye kararlı olarak yola çıkmak da şarttır...

Haydi eyvallah!...

PAZARTESİ

Anormalin tarifi

Amerikalı bilginlerden biri açıklıyor: «Ay'da doğum yapan kadınların çocukları anormal olacak.»

Normal dünyanın normal insanları olarak gelin de bu habere üzülmeyin bakalım.

Ay'da doğum yapacak analara mı acırsınız, kaderleri şimdiden çizilen talihsiz yavrulara mı?...

Demek küçüklüklerinde komşunun camını çerçevesini indirmeyecekler, okul çağında vurdulu kırdılı dergiler yerine ders kitaplarına eğilecekler; delikanlılıklarında boykot yapmayıp derslere girecekler. Ellerinde silâh yerine kitap, içlerinde bunalım yerine huzur, ne diskotek, ne tepime; benzemeyecekler dünyamızın gençlerine...

«Adam olacak çocuk şeyinden belli olur» örneği, işçisi dört elle işine sarılacak, işçi haklarını patronlar savunacak, imalatçısı malının kalitesiyle övünecek, az kârla mal satan esnafı müşterisine güler yüz gösterecek; vurguna, hileye, haksızlığa kimsecikler tenezzül etmeyecek.

Kısacası anormal insanların yarattığı tatsız, tuzsuz, kavgasız gürültüsüz bir yaşam başlayacak Ay'da; yardım edememenin çaresizliğiyle dövünüp duracağız dünyada!

SALI

Alışmak gerek

Hep bizim kızlarımız yabancılarla evlenip dış ülkelere gelin gidecek değiller a... İşte bize de bir gelin a-kındır başladı. Hollandalısı geliyor, Avusturyalı geliyor, Alman'ı geliyor, Fransız'ı geliyor.

Dünya Kupası maçlarının oynandığı Meksika'dan gelen gelinle şimdi, dünya milletlerinin yarısından çoğunun temsilcilerini bir araya toplamış olduk.

Yurdumuza ayak basar basmaz ilk öğrendiği şey el öpmek olan ve bunu epey garip bulan Meksikalı gelin, «Bizim memlekette böyle bir usul yoktur.» demiş.

Eee, her yerin kendine göre birtakım gelenekleri vardır. Örneğin bizdeki «El öpme» gibi... «El öpmekle dudak aşınmaz» demiş atalarımız.

Yabancılık çekmeden yaşamak istiyorsanız, çoğunun ayak öperek, e-tek öperek yuvarlanıp gittiği bu yerde, hiç değilse el öpmeye alışacaksınız.

ÇARŞAMBA

Haysiyetin ücreti

On liraya hasta muayene eden doktor, asgarî vizite ücretini kırk lira olarak tesbit eden Tabipler Odası tarafından Haysiyet Divanına verilmiş.

Hangi tarafa hak vermemiz gerekir bilmem ki...

Bir tarafta insan haysiyeti, bir tarafta meslek haysiyeti... İkisinin korunması da paraya bağlı.

Ücreti düşürdün mü mesleğin haysiyeti tehlikeye giriyor, yükselttin mi insanın haysiyeti iki paralık oluyor.

Haydi bakalım genç doktor hazırlamaya başla savunmanı. Belki, «Fakir bir insanın hayatını kurtarmaya kalktım» diyeceksin ama, böyle sudan lâflarla cezasız bırakırlar mı adamı?

PERŞEMBE

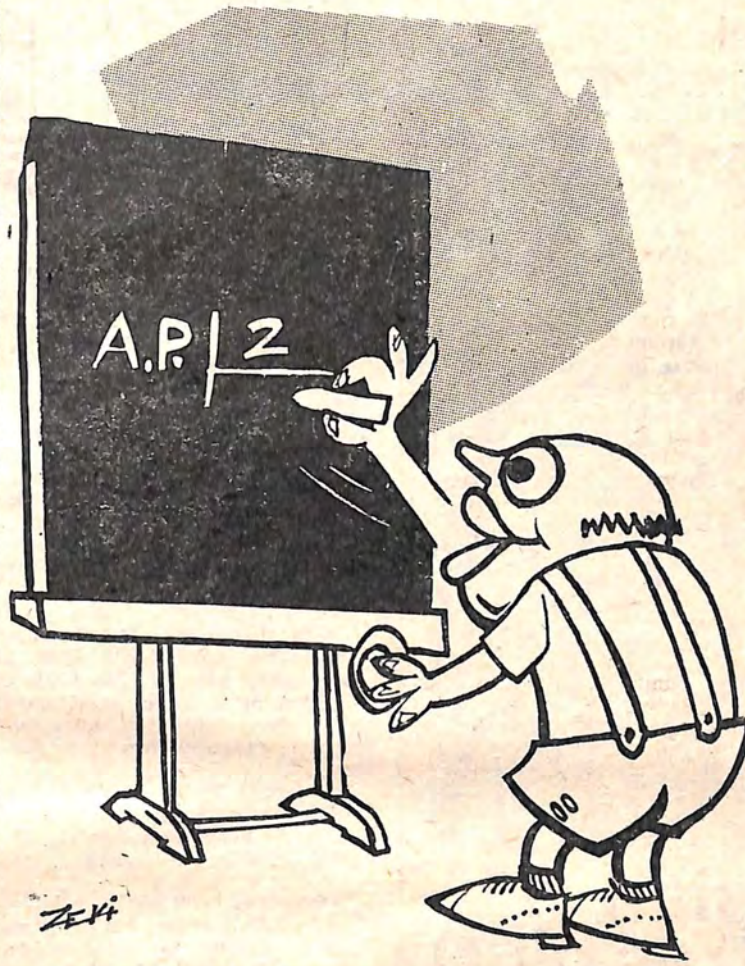
Papatya falı gibi

Personel tasarısından hoşnut olmayan memurun dudaklarında öfkeli iki kelime: «Demirel istifası»

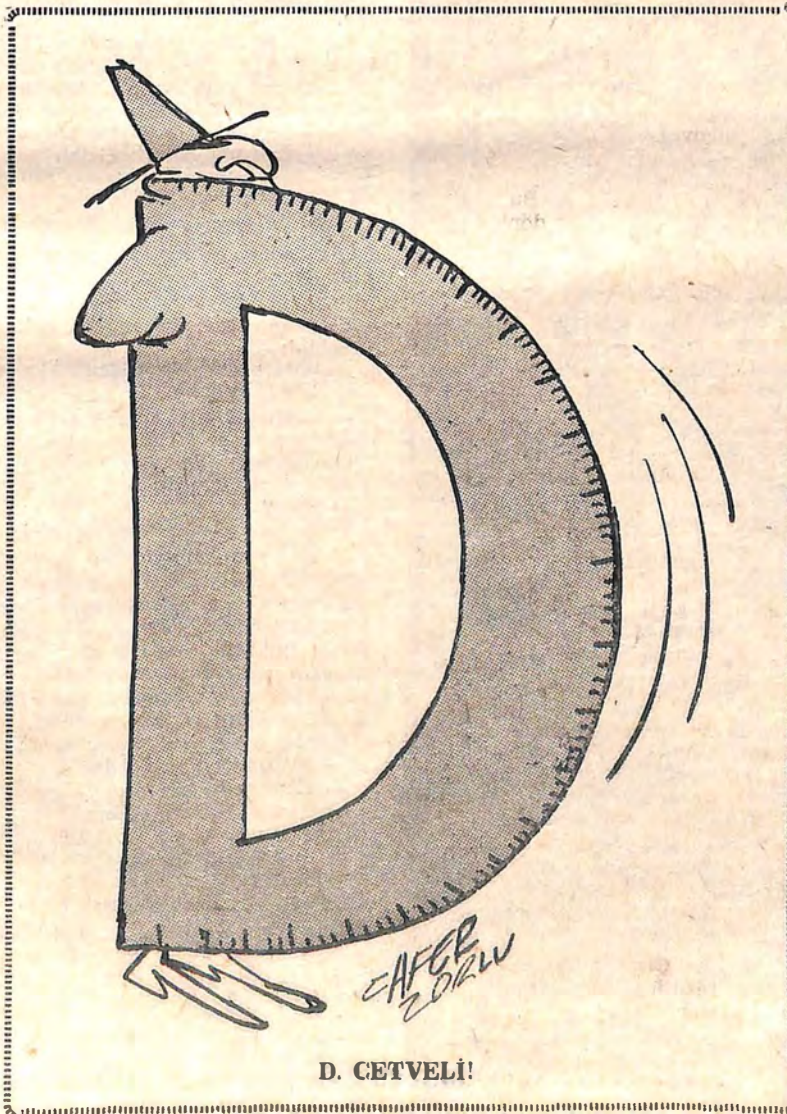
Sendikalar Kanunu tasarısına karşı olan işçinin ağzında aynı lâf: «Demirel istifası!»

Savcılar Kanunu tasarısını zararlı

İşten el çektilen Konya AP. teşkilâtı, «Demirel partiyi ikiye bölüyor» dedi. — Gazeteler —

— İki, AP'ye bölünmez... Öyleyse AP'yi ikiye bölcem. Va mı bunun başka izah taazi?..

D. CETVELİ!

bulan hukukçularda aynı tepki:

«Demirel istifası!»

Havaların kurak gitmesinden şikâyetçi olan bağıyor, yeterinden fazla yağış görmesinden şikâyetçi olan bağıyor: «Demirel istifası!»

Parlamento ayrı bir âlem...

CHP, «Başbakan, partisinin içinden yıpranmamış biriyle nöbet değiştirmelidir» der.

MP, MHP, TİP ve diğerleri, Demirel için istifadan başka çare kalmadığını söyler.

Derken bu salgın AP'lilere de bulandı. Sevilen bir şarkıya ağız uydurur gibi önüne gelen tekrarlıyor: «Demirel istifası!»

Bu isteğin karşısında olan, Başbakanın istifa etmemesini savunan sadece Demirel. Parlâmentolarını Haysiyet Divanı kararı ile partiden atıyor, akortsuz sesler çıkaran il ve ilçe teşkilâtlarını birer ikiye dağıtıyor. Yirmi senatör daha Demirel'i istifaya davet ettiklerini açıklarken, herkeste aynı düşünce:

«Kalacak mı, gidecek mi?»

Sanmayız ki çekilsin. Yine alır gazetecileri karşısına, «İstifa etmeyeceğim» der.

Divanın çalışma temposuna bakılırsa, istifası istenen kalır da, «İstifa» diyenler beşer onar gider!

Geriye kalır bir lideri, bir kıratı, bir de partinin adı; hayırlısıyla bitince papatya falı.

CUMA

Aksaklık

Ne garip bir devirde yaşıyoruz Yâ-rabbi! Şu haberlere bakın:

«İtalya'da öğretmenler, okullarını işgal ettiler.»

«İngiltere'de anne ve babalar bir okulu işgal ettiler.»

Dünyanın çeşitli yerlerinde çalıştıkları fabrikaları işgal eden işçiler, bulundukları manastırı işgal eden rahibeler, görevli oldukları kiliseleri işgal eden papazlar da cabası...

Yahu bu ülkelerin işgale yetecek sayıda yok mu polisi jandarması?

Okul denen yerde öğretmenle velinin ne işleri var? Koca sezon öğrenci-polis ikilisi gösteri yapar!

CUMARTESİ

Sıra ile...

Yüksek Sevk ve İdarecilik Konferansında bölgesel dertlerini döken, valilerin anlayışsızlığı ile hükûretin ilgisizliğinden şikâyet eden Belediye Başkanları, «Gelirler Kanunu çıkmazsa Ankara'ya yürüyeceğiz» tehdidini savırmışlar.

Yürüsünler bakalım.

Üreticisi yürür.

Tüketicisi yürür.

Memuru, öğrencisi yürür.

Esnafı, işçisi yürür.

Belediye Başkanları yürür.

Başkanların yürüyüşüne özenip, bakarsınız hükûmet de yürür!

PAZAR

Ayarlamada yenilik

Ortaya atılan yeni bir iddia ile kuruyemiş piyasasında bir dalgalanma başladı. Keçiboynuzu fiyatları düştü, fındık üzüm fiyatları arttı.

Bir zamanların karaborsa malı olan, el altından satılan keçiboynuzunun ucuzlaşmasının nedeni şu dört kelime: «Keçiboynuzu cinsel gücü azaltıyor.»

Yahu bırakalım zavallı keçiboynuzunun yakasını da, hayatlı önemi olan diğer maddelere dönelim. Madem milletin aklı fikri sekste, ucuzluk yaratmak amacıyla yaygarayı basalım «Cinsel gücü azaltan maddeler var balıkta, ette» diye.

İnanın hemen fiyatlar iner, belki böylelikle fakir fukaranın evine et, balık girer.

Vedat SAYGEL

Gökmen Özdenak :

"Ben de
Gibbs traş kremi
kullanıyorum,,
diyor.

Siz de, Gökmen
Özdenak gibi bol
köpüklü Gibbs'le
traş olarak sıhat-
li bir cilde sahip
olunuz.

Spor asları Gibbs ile traş olur!

(İlâncılık : 8436 — 109)

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL
ATAKÖY'de
35
APARTMAN
Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 110)

Zıkkımın Kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 29 —

Kâmil ağa da, bir doktordan da-
ha azametli, yeleğinin cebindeki mi-
nicik kutudan çıkardığı yeşil yeşil
sulfatları terli avuçlara, bir bir sa-
yar. Para peşinse başka tarife uy-
gular, para hafta başınaysa başka
tarife uygular. Çok kişi, paydosa bir
iki saat kalmış dahi olsa, bu acı
soğuğa, bu titreten sıtma üşümesi-
ne, bir iki saatçık daha çeneleri bi-
ribirine vura vura, bel kemiği kopa
kopa katlanmasını bilir. Bilir ki,
paydos sesini duymadan tarlayı bı-
rakıp çıktın mıydı, o günkü yevmi-
ye evvelallah yarımır... Kutsal ka-
nunu bu tarlaların.

Onun için o gece kamp sakinleri-
nin mutlu şenliği hayli sürdü. Tür-
kü çağırın oldu, of ulan Allah, diye
bağırın oldu, ve çul yataklara giri-
lince, bu mutlu günü, fakir mutlu-
luğuyla bitirmeyi tercih edenler ol-
du...

Ses seda kesilince, biz de yatağı-
mıza girdik. Nedense bir gecelik ay-
rılık hiç konuşurmadı bizi... Öpüş-
tük, öpüştü, hep öpüştü...

Yaradana çok şükür, o birbuçuk
ay içerisinde ağamın bir tek pamuğu-
nu bırakmadık tarlaların içinde. A-
ğa bize aş verdi, ağa bize iş verdi,
ağa bize beş verdi, topladık pamuk-
larımızı. Ve arkasından dua ettik ağa-
mıza:

«Allalum sen ağamızın kesesine
Halil İbrahim bereketi ver» diyerek-
ten.

Ağayla helâllaşmadık ama, vekili-
le helâllaştık. Yine gittiğimiz gibi,
yorganlarımız, çullarımız, çaputları-
mızla döndük Adana'ya. Raziye yine
penceresine geçti, ben yine pencere-
me... Özlemle baktık birbirimize.
Hattâ ara sıra, gecenin karanlığın-
da pencerede hayıflandık bile:

«Niye biter şu pamuk» diyerekten.

Ama Adana'ya geldikten sonra Cu-
mali emmiye bir şeyler oldu. Ters
ters bakar oldu suratıma. Bir akşam
tulumbanın başında Raziye çıtlattı
sebebini:

— Babam delleniyo, dedi.

— Niye? dedim.

— O sanmış ki, Adana'ya gelir gel-
mez, senin anan baban gelip beni
isdeyecekler.

— E, sen demedin mi?

— Neyi?

— Şimdilik evlenemeyeceğimizi.

— Heç der miyim? Sona seni bir
gün tutmazdı yazıda. Hem diyor ki,
çok geçmez evlendiririm seni diyor.
Başıma belâ mı gerek benim diyor.
Böyle memeli mesdanlı gızı evde
dutmak kolay mı diyor. Söyle şu oğ-
lana isdedecekse isdetsin, daha baş-
ga bi pislikler çıkmadan diyor.

Durdu, gözlerinde yaşlar vardı:

— N'apacıyk Kemal? dedi.

— Bilmem ki, dedim.

— Gurban Kemal, verir vallaha be-
ni birine, sona sen de yanan, ben de.
Amm, iş işden geçer Kemal,
vallaha geçer.

O gece hiç uyuyamadım...

Bir hafta sonra da Cumali emmi
pencereyi kapattı. Yanından geç-
ken de homurdanır oldu.

Ah şu okumak, ah şu adam ol-
mak, ah fakirin hülyası ah! Ne ba-
bama açabildim meseleyi, ne de a-
nama. Ama Cumali emmi açtı bana.
Bir gün kolumdan tutarak:

— Gel hele yeğen, gonaşak sen-
le! dedi.

Papazın Bahçesi'ne doğru yürü-
dük:

— Ben az gonaşurum, dedi. Sana
tek söz, Raziye'yi alacan mı, almiya-
can mı?

— Emmi, dedim, biliyon ben oku-
yorum. Alacam, vallaha billâha ala-
cam. Hele şu okumam bi bitsin.

— Ne zaman biter senin bu oku-
man? dedi.

— Bilmem ki.

— Geç sene yâni?

— Sekiz, on!

— Ne?

— Yedi, sekiz...

— Hadi yeğen, dedi bana, ulan se-
kiz on sene sona benim gızı turşu
mu guracam ben, nene olur nene.
Hem sona, nasıl zaptedecem ben o-
nu sekiz on sene? Sana bişi deyim
mi yeğen, bak erkekçe bi lâf, bi da-
ha benim tarafa bakarsan, dinime
habibime öldürürüm seni. Aşımı ek-
meğimi yedin, helâl olsun. Raziye
sana hizmet etti, helâl olsun. Ama
bundan kelli, ne selâm, ne de aley-
kümselâm... Sen get ok ol adam,
gız da bi dengiyen ev bark olsun
tamam... Hadi gülegüle!

Yürüdü gitti.

— Cumali emmi, dedim ardından,
dönüp bakmadı bile. Şalvarının bol-
luğunu bir bu yana, bir o yana dö-
kerek tozlu yolda kaybolup gitti.

O gece, tatlı tarla günlerini hayâl
ederek kıvrandım durdum...

Anam:

— Bu oğlan hocalık, dedi.

Babam:

— İşsizlik, dedi...

Anam, hocaya okuttu, babam ara-
bamın kolunu tutturdu:

— Haydi araboğlu üzüm!...

Ama ne hoca kâr etti bana, ne de
araboğlu üzüm... Yandım kavrul-
dum.

İşte o yıl okula bu atmosfer içeri-
sinde başladım. Bereket iki ikmalle
savuşturduk işi. Koca kış, ancak iki
kez Raziye'yle konuşabildik. Çünkü,
Raziye'nin babası Cumali emmi, kı-
zının başına bir bekçi tuttu. Hem de
çok ucuza. Yalnız boğaz tokluğuna,
hem hizmetçi, hem yatak kadını,
hem de Raziye'ye ana... İmam nikâh-
lı bekçi, göz açtırmadı bize. Hizmet-
çilik görevi bittikten sonra, kendi
geçti kuruldu bir kafalık pencere-
nin önüne. Suratındaki yeşil dövme-
leri, pencerenin camında seyretili
durdu. Avluda çamaşır yıkadılar
günler, Raziye'nin sırtını bize, yüzü-
nü kendi evlerine döndürttü. Zavallı
Raziye'cik, her iki konuşmamızda da:

— Ne diyon, bu gece kaçıp gelim
mı? dedi durdu.

— Evet, diyemedim adam olmak,
bilgi, ilim, irfan sahibi olmak uğru-
na. Öyle ya, ona evet deseydim, ne
otuz sene savaşlarını öğrenebilirdim
tarihten, ne gökdürbününün görün-
tüsü çizimini öğrenebilirdim fizikten,
ne de terlikli hayvanın boşaltım ka-
nalları öğrenebilirdim Tabiat Bilgi-
sinden...

Yaz gelince, o dertli yürekle yine
iş aramak düştü bize. Şayet yazdan
kışlığımızı ayarlamazsak perişan ol-
mak işten eğil. Pederin kazandığı
yalnız boğaza. Biraderin terzilikten
aldığı üç beş kuruş yalnız kendi
harclığına. Bu bakımlardan şayet Ko-
mal okuyup adam olmak istiyorsa,
—ki, belki de bu yaz tatillerini fa-

kır fukara çocuğu okumak için çalışmak fırsatını bulsun diye koymuşlardı, kim bilir— evet, Kemal çalışmalıdır. Elbisesini almalıdır, kitabını almalıdır, defterini almalıdır. Harçlık denen şeyle, palto denen şeyi biz pek bilmeyiz zaten... Yağmur yağarsa yağsın, şeker misin eriyecek? Soğuk dondurursa dondursun, termometre misin görevini yerine getiremeyecek?

Bir yerde, gazoz şişesi yıkama işi buldum. İş kolay, eline alacaksın püsküllü teli, sokacaksın gazoz şişesinin içine, ha çalkala, de çalkala, ha kıvrır, de kıvrır... Ondan sonra bir de şişeyi durulayacaksın, tamam, gelsin ikinci şişe... Şişe şişe şişe... Bitmeyen şişeler... Sabah altıda iş başı, akşam dokuzda paydos. Öğlenleri yarım saat domates ekmeğe yeme molası. Ondan sonra yine şişe, yine şişeler, ringo ringo şişeler...

Kimi piçkuruları canları sıkılınca oyun olsun diye şişenin içine toz toprak doldururlar, kimi içine şunu bunu atar. Eh, Kemal âbilerinin işi ne, ykasın dursun; çıkarsın dursun... Bu arada sinemada çocuğunu tuvalete götürmeye üşenen analar, minik yavruyu daha o yaştan işeme şampiyonu yapmaya çalıştıklarının örneği de görülebilir.

— Oğlum göreyim seni, şişenin deliğini tam ayarlayasın, içine biş-bişini edesin...

Sanki çok kıymetli bir metaymış gibi, bu şişeler toplanırken içindkiler dökülmez, kasaya konurken dökülmez, at arabasına yüklenirken dökülmez, meret bu idrar lâboratuvarına dek hiçbir kazaya belâya uğramaksızın gelir. İş ne Kemal'in, yapısın tahlilini...

— Ulan buna işedenin!... O kadar... Tüm söyleyeceğin budur. Sinirden alıp şişeyi yere çarp-san, Tekbıyık Memet koşa koşa gelir içeriye:

— Gaç dene gırlıdı lan? diye.

— Bi dene!

— Ee, yazdım hafdalığına bi şişe.

Bir gün kasaları yığanlar, eğri yağmışlar... Ne bilsin adamlar, bir cism in ortasından indirilen şakül doğrultusu dayanma yüzeyinden geçmezse, o cism in yıkılıp devrileceğini? Bunu ancak bizim gibi okumuş, ilim irfan sahibi şişe yıkayıcıları bilirler... Altı kasa gazoz şişesi ardarda yere düşüp paldır küldür kırıldılar. Ancak içlerinden dört beş şişe tatlı canını kurtarabildi, gerisi tuzla buz oldu. Tekbıyık Memet'in tek bıyığı sinirli sinirli titredi durdu:

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Sıyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 60, altı aylığı 30 lira. Yabancı memleketlere yıllık 120, altı aylığı 60 lira.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Fiyatı : 125 kuruştur.

İLAN FIATI : Kapak içi, san-timi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

Milletler Gülüyor

İkizler

Yolda karşılaşan iki arkadaştan biri:

— Yahu, dedi, üç aydan beri Dupont'ların ikizlerinden biriyle evlisin. Merak ettim, onları biri-birinden ayırdetmek için ne yapıyorsun?...

Diğeri dalgınlıkla cevap verdi:
— Doğrusu ben de bilmiyorum!

Sûrat devri

Lokantada, müşteri garsonu çağırarak:

— Bu ne demek? diye bağırdı. Yemeğimin içinden çıkan vidanın mânası nedir?

Garsonda karşılık hazır:
— Bu o demektir ki, at, yerini motora bırakmıştır artık!

— Evet, evet beş seneden beri seni bekliyorum işte.. hükmü kendin ver!..

Apandisit

Bir operatör, kendisine hasta gönderen iç hastalıkları uzmanı bir arkadaşına telefon eder:

— Gönderdiğin hastanın apandisitini alacağım, bu ameliyat için üçbin frank isteyebilir miyim?

— Bir süre daha bekle!

— Neden?

— Adam büyük bir iş başarmak üzere, altı ay sonra onbin frank isteyebilirsin...

Heyecanlı piyes!

Mösyö Durand'la eşi balkonun ön sırasında oturmuş piyes seyrediyorlardı.

— Allahım! Bu piyes ne kadar da heyecanlı! dedi madam Durand kocasına. Bak, orkestranın yanında oturan adam bayıldı!

Kocası dudak büktü:

— Bunda şaşılacak bir şey yok. Az önce düşürdüğüm dürbünüm kafasına geldi de...

SebeP

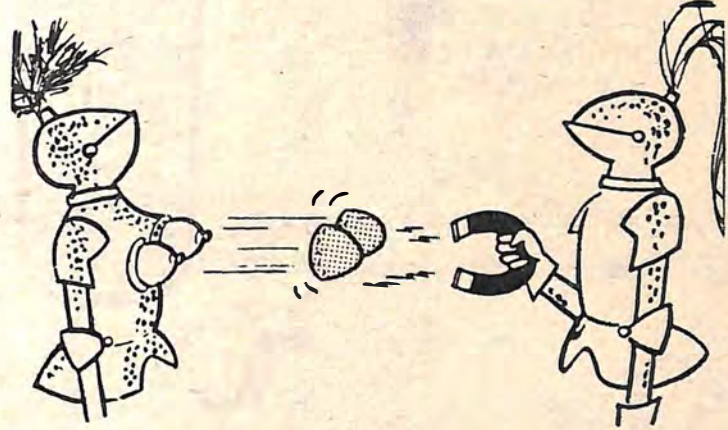
İki meslektaş arasında:

— Yoo, bu yaptığın doğru değil...

— Neden?

— Parasızken, borçlarını ödemezdin. Şimdi muazzam bir mirasa konduğün halde borçlarını yine ödemiyorsun. SebeP?

— Herkesin paranın beni değiştirdiğini söylemelerini istemiyorum da ondan.

Yazısız

Kapalı şişe

Ünlü piyanist Rubinstein konserlerinden önce daima çok sinirli olurdu. Bir gece, tiyatro kulisinde, hayranlarından biri yanına sokularak, şişede (yerimiz yoktur) diye yazıldığını ve kabil-se kendisine bir yer bulmasını rica etti.

— Bir tek yerim var, diye Rubinstein cevap verdi. Ve onu size seve seve veririm!

Adam, mutlu bir sesle:

— Oh, binlerce teşekkür, dedi, nerede?...

Rubinstein hemen karşılık verdi:

— Piyanonun önünde!...

Delil

Marsel, akşam eve dönünce, hizmetçisine:

— Sevgilin biraz ileride seni bekliyor, dedi.

Hizmetçi şaşırması:

— Sevgilim mi? Fakat bu bekleyen adamın benim sevgilim olduğunu nereden anladınız? Onu tanyor musunuz yoksa?...

Marsel mânalı bir gülümseme ile:

— Hayır, hiç tanımıyorum, dedi. Sadece boynunda olan kendi kravatımı tanyorum da...

Gaf!

Orta yaşlı adamcağızın oturduğu apartmanın karşısındaki daireye yeni evli bir çift taşınmıştı. Perdelerini örtmeden sabah, öğle ve akşam sevişen bu çiftin bu lâubaliliklerine canı sıkılmaya başlamıştı. Bir akşam evine dönen genç erkeği yakalayarak:

— Yeni evlisiniz, eşinizle sık sık sevişmenizden anlıyorum ama, bari her öğleden sonra perdeleri kapatın. Misafirlerim geliyor, anlıyorsunuz ya, dedi.

Yeni evli erkek gülümseyerek:

— Komşu, küçük bir yanlışlık yapıyor galiba, diye cevap verdi. Çünkü ben öğleden sonraları asla evde bulunmam. Öğle yemeklerimi hep şirkette yerim.

— Ooo, mayonuz gerçekten «Lasteks» miş!..

— Mini eteğimi çok mu kısa buluyorsun?.. Hangi mini eteğimi?!

Büyük proje

Akıl hastanesi müdürü, doktorların artık iyileştigi rapor verdikleri hastayı son bir defa daha odasına çağırttı. Ona bazı sorular sordu:

— Yakında hastaneden çıkacaksınız dostum, dedi. Yepyeni bir hayat başlayacak sizin için. Bundan memnunsunuz her halde. Nasıl herhangi bir proje yaptınız mı?

Bir an düşünen hasta:

— Oh, bir sürü projem var! diye bağırdı. Bir hukuk doktoru olduğuma göre, yaptığım etüdü güçlü bir topluma hitap eden yüksek bir konseye sunacağım... Sonra, hayâle dalar gibi bir tavırla:

— Büyük, çok büyük ve son derece güzel bir çöp tenekesi taslağı yaptım, diye ekledi.

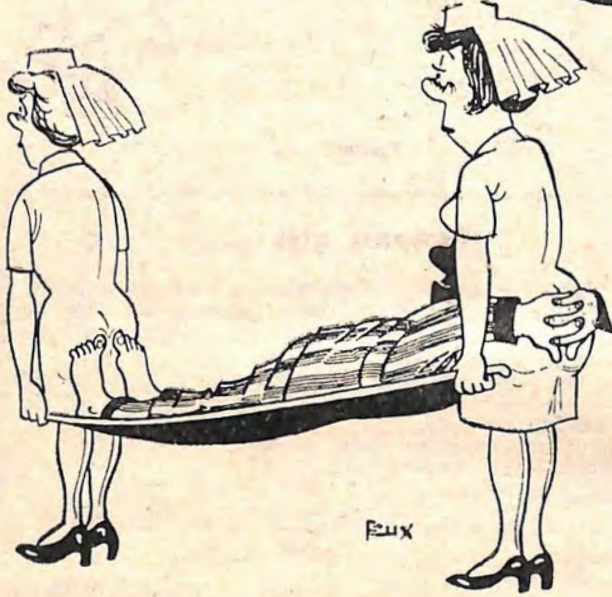

— O MU KİM?.. ALDIRMA CANIM İLK KOCAM !..

**Dünya
Kadın
Katilleri**

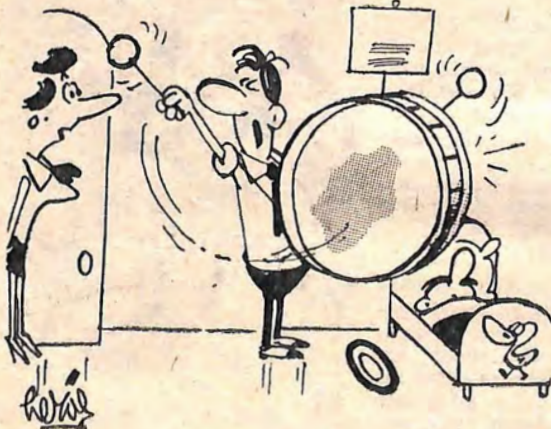
SAATLE
KİRALIK
ODALAR

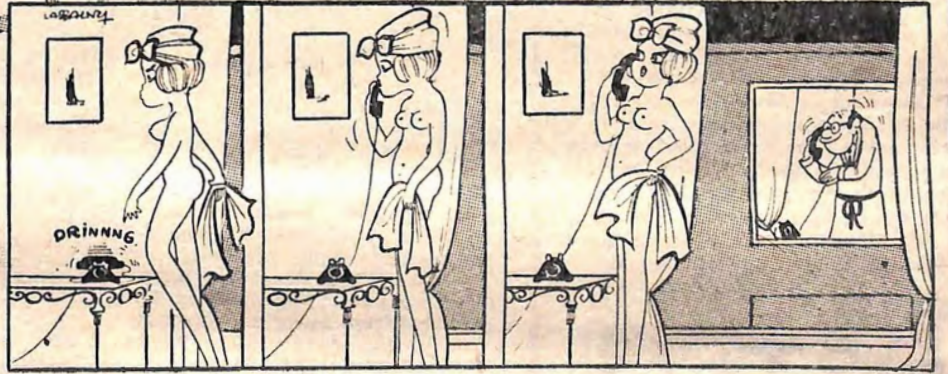
FUX

YAZISIZ

— DİKKAAAT !.. ÇIKINIZ !..

— AMAN SUS, ÇOCUĞU UYUTUYORUM !..

— BU TELEFONDA...

— DURMADAN ÇALIYOR ...

— HAYIR MÖSYÖ, ONUNCU DEFADIR YANLIŞ NUMARA ÇEVİRİYORSUNUZ !..

— NE YAPIYORSUN ?..

— ANNENE KARŞILAMA TÖRENİ HAZIRLIYORUM !..

— BUNDAN CANLI DEĞEN Mİ OLUR MADAM ?.. HERKEŞ KIR ZANNEDİP PİKNIĞE GELİYOR !..

Güz Çekilişi İÇİN

5 Apartman
Dairesi

**tasarruflarınızı
21 Ağustos'a kadar
Bankamızda
toplayınız**

2 adet
100.000
lira

100 adet
1.000
lira

60 adet
5.000
lira

20 adet
10.000
lira

TÜRKİYE

İŞ BANKASI

ayrıca

3400 adet
çeşitli
para ikramiyesi

paramızın... istikbalinizin emniyetidir

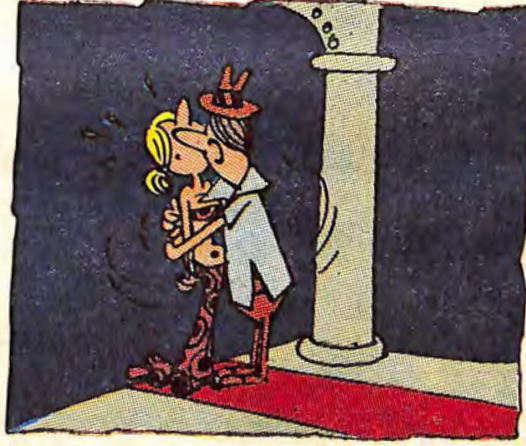
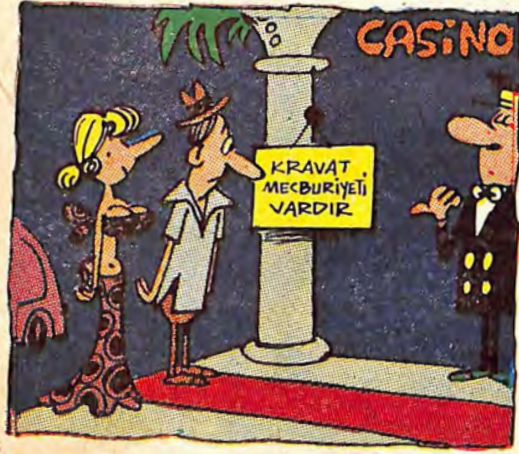
— GÜLE GÜLE İRENE !.

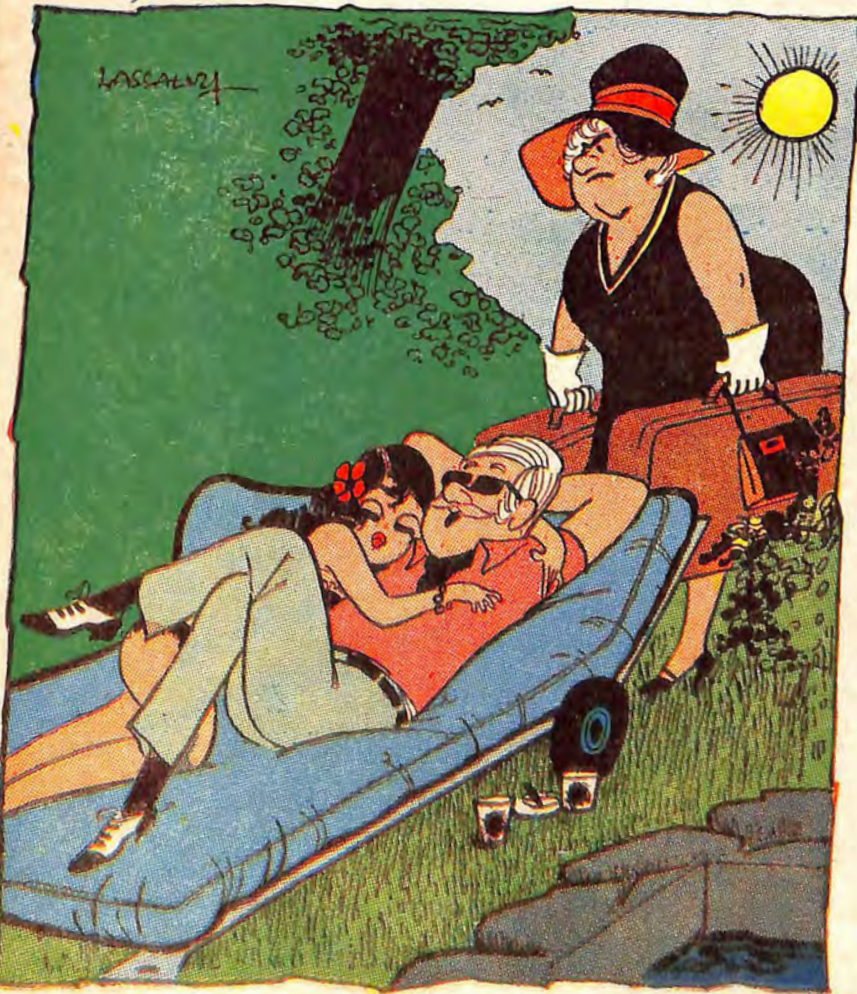
AKI

— SÖZ VERİYORUM ... TATILIMIZ BİTİNCEYE KADAR SENDEN AYRILMIYACAĞIM!..

YAZISIZ

— İŞTE, BAK .. KARA BİR BULUT GELDİ, HAVA BOZACAK!..

ANLASHILDI MI ? BU SENE BÜTÜN AĞAÇLARIMI MAKŞİ KIRACAĞIM !..